De tweelingzusjes Wil en Til

Cara

bron
Carla, *De tweelingzusjes Wil en Til*. Met illustraties van Tjeerd Bottema. W.D. Meinema, Delft z.j. [1928]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/cara005twee01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Zuid-Kennemerland

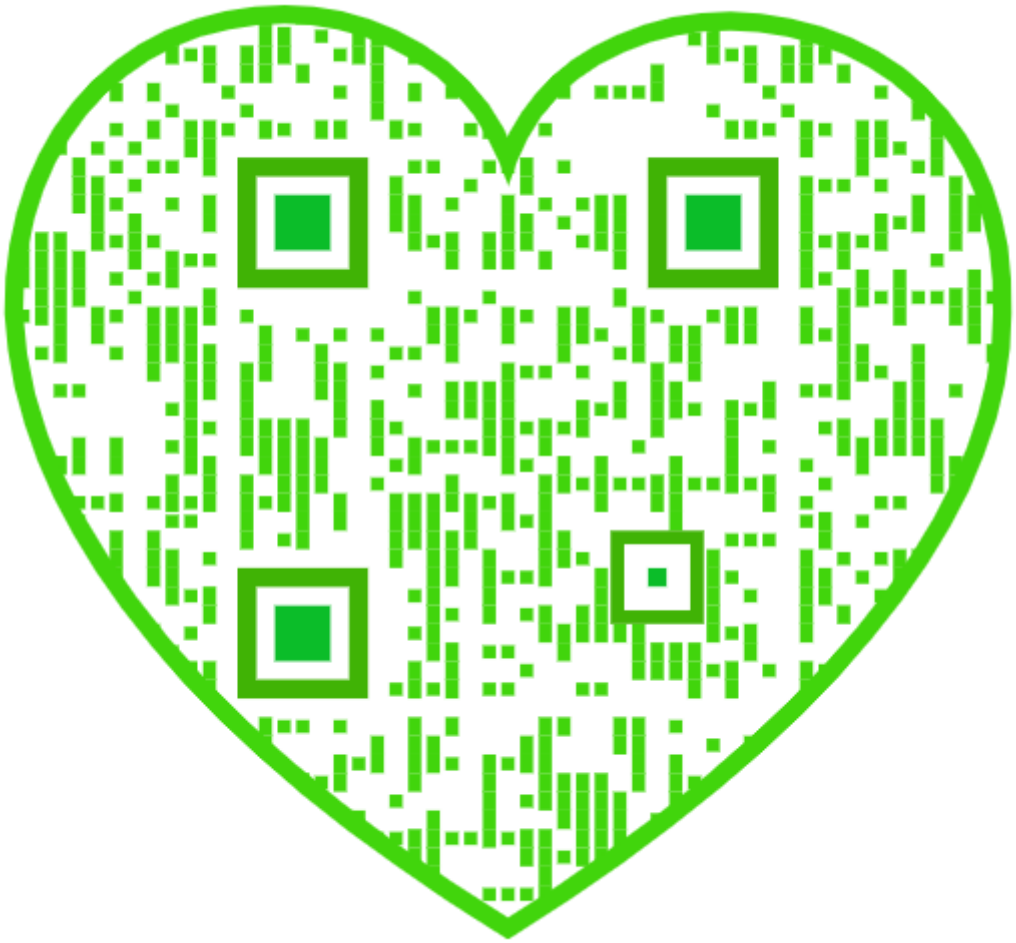

‘Da's een kermiswagen’, zegt Wil.

Bij grootvader en grootmoeder.

Zie je daar dien grooten tuin wel, naast de school?
Dat is de tuin van den bovenmeester.

Ze spelen krijgertje door de tuinpaden heen.

En zie je die twee kleine meisjes wel? Ze spelen krijgertje door de tuinpaden heen. Hard gaat dat hè? Rrrt, op een holletje!
Weet je, wie die kindertjes zijn? Dat zijn de

dochtertjes van dominé Postma. De klein-dochtertjes van den bovenmeester. Van die meisjes zal ik je eens wat vertellen. Je hebt al wel gemerkt, dat Ze precies even groot zijn. En hoor 's, nu komt er iets heel leuks: ze zijn ook precies even oud. Als de een jarig is, dan is de ander ook jarig. En dan worden ze allebei zes jaar. Maar dat duurt nog een héele poos. De twee zusjes zijn altijd precies eender gekleed. ‘Dat hoort zoo’, zegt moeder, ‘omdat mijn meisjes tweelingen zijn.’ Leuk hè? Maar het is soms wel eens lastig. Want daardoor lijken ze nog véél méér op elkaar. Gelukkig héeten ze niet eender. Eén van de tweelingen heet Mathilde en de ander heet Wilhelmina. Maar niemand noemt ze zoo. Iedereen zegt Til en Wil. En nu zal ik je eens vertellen, hoe ze er uitzien.

Wil heeft blonde krullen met een grooten blauwen strik er in. En Til heeft precies zulke blonde krullen, ook met een blauwen strik er in. Wil heeft donkerblauwe oogen en Til heeft donkerblauwe oogen. Wil heeft blozende wangen nèt appeltjes, en Til heeft blozende wangen.

Wil krijgt kuiltjes in haar wangen, als ze lacht. En Til krijgt ook kuiltjes in haar wangen als ze lacht. En lachen doen ze o zoo vaak.

Weet je, wanneer ze allebei erg veel pret hebben? Als de menschen tegen Wil: dag Til zeggen

en tegen Til: dag Wil. Dat vinden de tweelingen heel grappig - maar toch ook wel een klein beetje dom, geloof ik.

Ze zijn nu al een heele week bij grootvader en grootmoeder. Grootvader gaat elken dag naar school, omdat hij bovenmeester is. Wil en Til mogen nog niet naar school. Wel mogen ze met de kinderen spelen voor schooltijd op het groote plein. Maar als de bel gaat, moeten de tweelingen alléén spelen. Af en toe komt grootmoeder eens kijken. Want grootmoeder is een beetje bang. Weet je waarom? Grootmoeder is bang, dat haar kleuters achter bij de sloot zullen komen.

O, als ze daaraan denkt! Dan heeft ze geen rust meer in huis. Wil en Til wéten wel, dat ze weg moeten blijven bij die sloot vandaan. Ze hebben grootmoeder beloofd, dat ze gehoorzame kinderen zullen zijn. Een paar maal zijn ze heel achterin den tuin geweest. Niet alleen, maar met Aaltje, grootmoeders dienstmeisje.

Den eersten keer moest Aaltje rabarber snijden en die groeit juist vlak bij de sloot. En den anderen keer had een van de kippen uit de ren weten te komen. Die wandelde heel deftig in den tuin rond. Toen zijn ze met z'n drieën: Aaltje en de tweelingen de kip achterna geloopen. Bij de sloot heeft Aaltje toen de kip kunnen pakken.

Til denkt wel eens: Ik wou. dat ik net zoo groot was als Aaltje. En Wil moppert soms: ‘Grootmoe is toch érg bang. hoor! 't Is bij de sloot juist zoo leuk.’

En dat is waar. Je kijkt, als je bij de sloot staat, een heel eind den straatweg op.

En daar rijden den heelen dag auto's en fietsen. Dat zien de tweelingen graag, zoo'n drukte. Maar het fijnste vinden ze de boerderij tegenover de sloot. Daar woont boer Welders met zijn vrouw en hun dochtertje Hillegje. De meisjes zijn erg blij, als ze met Aaltje mee mogen, boter halen op de boerderij.

Vrouw Welders vindt het wel aardig, als ze zooveel visite krijgt. ‘Zoo, zijn jullie daar ook weer eens’ lacht ze dan. En wil je de varkentjes nog 's zien? Als Hillegje thuis is, neemt ze de meisjes ieder aan een hand.

Want Hillegje weet natuurlijk overal goed den weg.

Dan bekijken ze de heele boerderij. Ze gaan naar den koeienstal en Hillegje vertelt, dat al die koeien namen hebben. En de kleine varkentjes wat zijn dat aardige dieren.

En o, die Hillegje durft zoo maar in het hok bij al die varkentjes. De moeder ligt languit in het hok en knort van pleizier. Maar het allerleukste is toch nog het nest met jonge poesjes.

Daar zouden ze wel een uur bij willen staan. Maar Aaltje heeft zoolang natuurlijk geen tijd. Wel jammer!

Voor ze weer met Aaltje meegaan, krijgen ze van vrouw Welders ieder twee groote witte klonten, waar je heel lang op zuigen moet. Hè zoo heerlijk! En elken keer zegt de goede boerin: ‘Dag liefjes, kom maar 's gauw terug hoor. Kom maar 's gauw naar de poesjes kijken.’ Nou, dat willen ze o zoo graag!

Wat het was.

Er is iets heel prettigs gebeurd, zóo iets prettigs!

Je kunt nooit raden, wát. Wil en Til komen er maar niet over uitgepraat. Vader is met den trein meegekomen. Wil zag vader over den straatweg loopen. En samen zijn ze toen gauw, gauw, naar het hek gehold. Wat liep vader hard. En wat keek hij blij!

Hij beurde zijn meisjes één voor één op.

Toen zei vader: ‘Wat zien jullie er goed uit.

Maar wat beginnen jullie zwaar te worden.

Hè, ik kan je háast niet meer houden.

Kom nou 's gauw mee naar binnen, naar grootmoeder. Dan zal ik je eens wat vertellen.’ Wil was erg nieuwsgierig. ‘Hè, va’, zei ze, ‘toe, vertel het nòu maar vast. Is het iets, dat we op kunnen eten? Zit het in uw koffertje?’ En Til zei: ‘Is het iets, om mee te spelen?’ ‘Ja’ lachte vader ‘maar géen pop hoor! 't Is...’. Hè, daar zou vader het haast verraden hebben, het geheim.

‘Nee, nee, nieuwsgierige aagjes, ik zeg het binnen pas, hoor, dan kan grootmoe het óok hooren.’

Wil en Til duwden vader haast de huiskamer binnen. Grootmoeder schrok er een beetje van, van zoo'n optocht.

‘Wel, wel, dát is aardig’, zei grootmoeder vroolijk, ‘ga toch gauw zitten.’

De tweelingen kropen elk op vaders knie.

En toen vertelde vader het nieuws:

‘We hebben een klein broertje gekregen.

Hoe vinden jullie dat nou wel?’

Wil pakte vader om den hals en Til kneep vader in den arm, Zóo blij waren ze.

Vader moest een heeleboel vertellen. En de zusjes keken elkaar telkens aan met stralende oogjes. Grootmoeder knikte maar 's en lachte maar 's. Grootmoeder vond het óok al zoo fijn. Maar toen kwamen de tongetjes los.

‘Hoe groot is het broertje, vader? Hoe heet het? dat hebt u nog niet verteld.

Is het erg zoet, of huilt het vaak? Kan broertje al zien, va, want de poesjes bij Welders kunnen nog niet zien. Va, wanneer mogen wij 't zien?’

Vader vertelde, dat het kleine kindje haast niet huilde en dat het Hendrik heette, net als grootvader.

‘En nu ga ik het even tegen grootvader in school vertellen’, zei vader.

Wat waren die tweelingen blij! Een broertje, een klein lief broertje! Dat vonden ze toch zoo prettig.

Nu is vader weer weggegaan, met den trein mee. Hij is nu weer in de pastorie terug, de oude pastorie naast de oude kerk.

Nu is vader weer bij moeder en bij het kleine broertje.

Ach, wat was dat naar!

Aaltje staat in de keuken. Ze is bezig, de vaat te wasschen en af te drogen.

‘Aaltje, Aaltje’, hoort ze roepen. ‘Wéet je 't al? We hebben een broertje gekregen’.

‘Ja, Ja’, lacht Aaltje. ‘Mevrouw heeft het verteld, zijn jullie blij?’

‘Nou en òf’, zegt Wil en Til knikt zoo hard van ja, dat haar krullen op en neer dansen.

‘En hij heet Henkie’, schreeuwt Wil.

‘St, st, jullie grootmoeder slaapt, denk er om, hoor’, waarschuwt Aaltje. ‘Je moet niet zoo hard praten Wil. Gaan jullie liever buiten wat spelen met je pop, 't is zulk lekker weer. Maar niet gillen hoor! Vooruit, zoet spelen.’

‘Nee, niet met de pop’, stribbelt Wil tegen.

‘Speelde jij vroeger altijd met poppen?’

‘Ik had zoo'n mooie niet als jullie’, zegt Aaltje, ‘ik had maar zoo'n houten, met een geverfd gezicht. En haar neus was er af. Maar toch hield ik er veel van.

En ik speelde er graag mee.

De zusjes gaan den mooien tuin in, waar 't

zonnetje zoo lekker schijnt op grootmoeders bloemen. Wil speelt liever krijgertje.

‘Als jij hem bent’ zegt Til.

‘Goed. ik ben 'm.’ Maar Wil kan haar zusje niet krijgen. Die Til kan zoo hard loopen.

‘Ik weet wat’, zegt Wil opeens.

‘Hè. nee’, zegt Til. ‘eerst vangen,’

‘Hoor dan's!’ Wil fluistert haar zusje wat in het oor.

‘Dat doe ik niet’ zegt Til verschrikt. ‘Dat mág niet.’

‘Niemand ziet het. Grootva is op school en Grootmoe slaapt en Aaltje kan het ook niet zien.... Even maar .... doen? Ja?’

Til kijkt om naar het huis van grootmoeder. Nee, grootmoeder zit niet voor het raam. Til ziet niemand, ze ziet grootmoeder niet en ze ziet Aaltje óok niet.

En nu gelooft ze, dat niemand haar ziet, háar niet en haar zusje niet.

En toch is er Eén, die de tweelingen ziet.

En toch is er Eén, die gehoord heeft, wat Wil fluisterde. Dát is de Heere God, Die in den hemel woont en Die álles ziet en álles hoort. Maar - daaraan denken de zusjes nu niet.

‘Kom’, zegt Wil nog eens, ‘ga nou mee’.

Ze pakt de hand van haar zusje. Til vindt het nu niets erg meer. ‘Even maar’ denkt ze, ‘héél

even maar. Dat geeft niets. Niemand weet het!' Zoo'n domme Til.

Ze loopen op de paden, langs grootmoeders bloemperken, langs de groenten, die grootvader zelf geplant heeft.... Wil voelt wel, dat haar hartje erg klopt. Hoe zou dat toch komen?

Nu staan ze vlak bij de sloot. O, en dat mogen ze niet. Dat mogen ze niet van grootmoeder. En doen ze het nu tòch?

Wat is dat stout van die tweelingen.

Vrouw Welders voert de kippen op het erf. Ze ziet de kinderen van den dominé niet staan bij de sloot. Ze kijkt alleen naar de kippen, die zoo schrokkig de mais en de tarwe oppikken. En ze kijkt naar haar bloemen, waar de zon zoo lekker op schijnt. Vrouw Welders is in haar schik. Dat mooie weer is overal goed voor, denkt ze.

'Daar heb je vrouw Welders', zegt Wil en ze roept: Daaag!'

Maar vrouw Welders hoort dat geroep niet, ze heeft het veel te druk met haar kippen en met haar groenten en bloemen.

'Allebei tegelijk roepen', zegt Til. 'Vooruit: één .... twéé .... drié: Daaag!'

Nu kijkt vrouw Welders in het rond. Waar komt dat roepen op eens vandaan? O, nu ziet ze het. Daar heb je de kleine buurmeisjes. Maar wat staan ze daar dicht bij die sloot.

‘Daaag!’ roept ze terug. Ze wil nog even er bij zeggen: ‘Ga toch bij die sloot vandaan, zóo val je er nog in.’

Maar hoort ze het goed? Wat vertellen de kinderen haar?

‘We - hebben - 'n broertje - gekregen’, schreeuwt Til over den weg en Wil voegt er bij: ‘Hij heet Henkie, en hij is maar zóo klein.’

Til heeft nog meer te vertellen. Ze doet een stapje naar voren, een klein stapje maar....

Dan gebeurt er iets heel ergs. Haar éene voetje glijdt uit en .... daar valt Til in de sloot.

‘Ooooo’, huilt ze, ‘ooo!’ En Wil begint nòg harder te huilen: ‘Oooo, grootmoe, kom toch 's, kom toch, grootmoe.’

Maar grootmoe doet haar middagslaapje. Ze droomt van het heel kleine jongetje, haar kleinzoontje. En ze hoort niets, heelemaal niets. Aaltje hoort ook niets.

Die sloot is ook zoo ver van haar keuken vandaan. Hoort dan geen mensch, dat die kindertjes zoo roepen? Ja, gelukkig hoort vrouw Welders het geschreeuw. Ach, ach, denkt ze, dáar gebeurt wat met de kinderen. Opeens begrijpt ze alles. Ze loopt weg, o ze loopt toch zoo hard. En dan komt ze terug met Welders, haar man. Hij holt over den weg heen, naar de sloot. Gelukkig is de sloot niet héel erg diep. Maar de arme Til is

klets-kletsnat. Welders is een stérke man. Hij grijpt het kind bij de armen en beurt haar omhoog. ‘Hè, hè’, zegt hij, ‘dat is 'n vrachtje. Wat zie je er uit, kleine meid! Weet je wat, ik

Dan draagt Welders zijn vrachtje naar de boerderij.

draag je naar de boerderij. Daar brandt het fornuis. Mijn vrouw zal je wel opknappen.’

‘Je grootmoeder zou veel te hard schrikken als ze je zóo zag. Til durft niets te zeggen. Ze

voelt zich zoo akelig van al dat nat. Overal loopt het water met straaltjes uit: uit haar mouwen, uit haar rokken, uit haar schoenen. En het drupt ook al van haar mooie krullen af, precies in haar nek. Hè, zoo griezelig!

Dan draagt Welders zijn vrachtje naar de boerderij.

'Hier is ze hoor', zegt hij 'hier is de kleine meid.'

Vrouw Welders roept aldoor: 'Ach, arm kind.

Ach, jou stakker! Wat zal je 't koud hebben.

Wacht ik zal even voor schoon goed zorgen.'

Dan haalt ze binnen, uit de linnenkast een stapeltje kleeren.

'Kom maar gauw hier, arm schaap', zegt ze.

'Je had wel dood kunnen zijn. Je moet niet zoo dicht bij het water komen, hoor!'

Til zegt niets terug. Haar tanden klapperen van de kou en van den schrik. Ze hoort telkens: tik, tik. Dat doet het water uit haar kleeren. Op de steenen vloer ligt een heele plas. Ze vindt het érg.

Maar vrouw Welders zegt: 'Dat is zoo erg niet, dat droogt wel weer,'

Nu trekt ze vlug al dat natte goed uit.

'Ziezoo' zegt ze, 'dat wásch ik straks wel even.'

Dan wrijft de goede boerin haar met een

warmen handdoek heelemaal af. En dan....

Til voelt wel, dat het schoone goed haar heelemaal niet past. Alles is véél te groot. Want het zijn kleeren van Hillegje. En die is al acht jaar. Maar Til is blij, dat die natte rommel weg is.

‘En nou nog een jurk’, zegt vrouw Welders.

‘Kijk 's, nou mag je de Zondagsche van Hillegje an. Hij is wel 'n beetje te lang, maar dat hindert niet.’

Til ziet wel, dat het een mooie jurk is, met groene en blauwe ruiten en een mooie ceintuur van rood fluweel er om heen. En aan de mouwen zit een rood fluweelen boordje.

‘Kijk nou maar 's in den spiegel’, lacht de boerin. Til schrikt er van. Ze ziet een meisje met natte haren, die glad naar achteren gekamd zijn. En dat meisje heeft zoo'n bleek gezicht. Dat meisje heeft dikke oogen van het huilen. En gek, dat die jurk staat! Heelemaal te wijd aan den hals en de schouders zijn afgezakt. De mouwen zijn véel te lang. Dat meisje is al in de lange rokken.

O, wat zie ik er raar uit, denkt Til. Ze kan wel weer beginnen te huilen. Ach, alles is even akelig! Vrouw Welders ziet de lipjes trillen. ‘Hier’, zegt ze, twee klontjes, voor jou en twee voor Til. Eerlijk deelen hoor!’ Maar nu moet Til toch even lachen.

‘Ik ben zelf Til’ zegt ze. Vrouw Welders schudt het hoofd. Och, zegt ze, ‘wat ben ik weer dom. Maar nóu zal ik het toch eens goed onthouden, dat jij Til bent, hoor!’

O, wat zie ik er raar uit, denkt Til.

Welders komt nu ook de groote keuken binnen.
‘Al klaar?’ vraagt hij. ‘Dan draag ik jou naar je grootmoeder, kleine ondeugd. Wat zal die toch wel zeggen, als ik jou zoo deftig thuisbreng?’

Grootmoeder zegt niets, want ze slaapt nog.
Maar waar is Wil toch gebleven, toen Welders met Til naar de boerderij ging?

Wil is hard naar huis geloopen, naar Aaltje.

Die was nog aan de vaat bezig.

‘Til is .... dáar .... ze is zoo nat....’

‘Wát zeg je daar kind?’ Aaltje schrikt er van. ‘Ligt Til in de sloot?’

‘Nee’, snikt Wil.

‘Ooo’, zegt Aaltje. ‘Je laat me ook zoo schrikken. Maar waar is ze dan?’

Aaltje heeft de borden en de schalen maar laten staan. Ze is naar de sloot gedraafd. Welders was vlak bij de sloot. Hij was net van plan, om alles tegen Aaltje te komen vertellen. Aaltje zei: ‘Sjonge jonge.’

Maar Welders riep: ‘'t Heeft niemendal te beteekenen, hoor, ik breng ze zóo wel even thuis. Zeg maar niks tegen de oude mevrouw.’

Toen heeft Aaltje Wil op haar schoot genomen. Want Wil deed niets dan huilen en snikken. Aaltje heeft haar over de krullen gestreken.

‘Stil nou maar, niet huilen, zachtjes nou toch, kindje, je maakt grootmoeder wakker.’ En Aaltje heeft telkens door het raam van de keuken gekeken, of Welders nog niet aankwam.

Ze was zoo ongerust.

Eindelijk heeft ze het grint hooren kraken.

Dáar was Welders met.... Nee, maar, wat een rare Til was dát nou! Wás ze dat wel?

Dat meisje met die lange kleeren aan?

Aaltje schoot in den lach. En Welders lachte ook maar mee. Maar Wil lachte niet, want - Wil was de schuld van al die narigheid.

Toen grootmoeder wakker werd, heeft Wil alles verteld. En grootmoeder is niet boos geworden op haar kleine meisje. Grootmoeder is alleen een beetje bedroefd geworden.

Grootmoeder heeft heelemaal niet gelachen, toen ze Til zag in die vreemde kleeren.

Daarvoor was ze veel te bedroefd. Weet je waarom? Omdat haar meisjes zoo ongehoorzaam zijn geweest.

Nu is het avond. De kindertjes zijn door grootmoeder naar bed gebracht. Ze hebben samen naast elkaar op de knietjes gelegen vóor het ledikantje. En ze hebben gebeden:

'Heere, vergeef ons al het kwaad, dat wij gedaan hebben. En wil Gij ons helpen, om altijd gehoorzaam te zijn.' Toen hebben ze grootmoe goenacht gekust. Wil heeft den arm om haar zusje heengeslagen en ze hebben nog even gepraat over prettige dingen: óok over broertje, den kleinen Henkeman.

Het maantje komt nieuwsgierig naar binnen kijken. 'Wat leuk', lacht het maantje, 'wat leuk die twee slapende kindertjes in dat groote bed. Ik zal maar niet al te nieuwsgierig zijn, anders worden ze wakker.' Dat maantje is nog zoo dom niet!

Grootmoeder komt ook nog eens kijken, voor ze zelf slapen gaat. En grootmoeder dekt haar lievelingen nog eens wat beter toe.

Schatjes, denkt ze, lieve schatjes, alle twee.

Nee, alle drie, want heel ver weg, in de pastorie, naast de oude kerk, ligt nòg een schat. Dat is de kleine Henkie.

Weer naar huis.

Krijgen Wil en Til nu zoo maar de mooie jurken aan? En mogen ze de nieuwe haarstrik op, die ze alleen 's Zondags dragen?

Wat is er toch aan de hand?

Wel, straks gaan de tweelingen op reis, naar de pastorie terug, naar vader en moeder. Naar Henkie!

Grootvader en grootmoeder gaan ze wegbrengen. Grootvader is zoo erg nieuwsgierig, hoe dat kleine ventje er uitziet.

En grootmoeder verlangt er ook zoo naar, om haar kleinzoon te zien. Wil en Til laten zich o, zoo geduldig helpen. Wil moppert maar één keertje: ‘Au, grootmoe, u trekt zoo aan mijn haar.’ Grootmoeders handen beven ook zoo vanmorgen. Dat komt zeker van het haasten.

‘Ziezoo, dat is klaar’, zegt grootmoeder.

‘Nou de schoentjes nog aan.’

‘En dan nog even naar Welders?’ vraagt Til.

Ja, dat vindt grootmoeder goed. Ze gaan met Aaltje op stap. Vrouw Welders ziet ze al aankomen. ‘Zoo dat is aardig. Kom je nog eens

goeien dag zeggen? Maar niet meer naar de koeien gaan, hoor, met je mooie jurken.

En wil ik je nou 's wat vertellen? De poesjes kunnen al zien. Kom maar mee, dan moet je toch 's kijken, hoe aardig ze worden.'

Hillegje is al in de schuur, ze hoeft niet naar school, omdat het Zaterdag is.

Ze helpt moeder zoo'n beetje. Ze is bezig de schuur bij te vegen.

De moeder-poes rekt haar kopje uit de mand, ze is bang, dat iemand haar kindertjes kwaad zal doen. Maar de boerin zegt: 'Stil maar, Mies, goed volk hoor!'

De meisjes bukken zich en streelen de poes over den rug. Dan roept Wil opeens:

'O kijk 's, kijk nou 's! Die gaat wandelen.'

Och, och, wat moeten ze nu toch lachen om die kleine poes. Die klimt zoo maar over haar moeder heen. Ze wil uit de mand.

'O, dat is zoo'n brutaal ding', zegt de boerin. 'Bekijk ze maar 's goed.'

Nu mogen ze allebei zoo'n aardig beestje vasthouden. Wil vindt het zwartje het liefste, en Til het grijsje. Want dat heeft zulke leuke oogjes.

Jammer, dat Aaltje zoo'n haast heeft om weg te komen, 'Nog even', vleit Wil. 'Nee, nee, ik moet me nog wat opknappen. Want ik draag den koffer naar het station', zegt Aaltje. 'Zeg

nou de poesjes maar gendag en Hillegje en vrouw Welders.'

'Wacht', zegt vrouw Welders. 'ik heb nog wat voor jullie. 'Hier eet dat maar in den trein op.' Die aardige vrouw Welders.

Een zakje met klontjes. Heerlijk! 'Dank je wel. vrouw Welders', zeggen ze allebei.

'Nou, dag tweelingen. De groeten aan den dominé en aan je moeder. En hoor 's, zal je het kleine broertje een kusje van me geven?'

Ja, dat beloven ze.

'Nou, tot ziens', roept vrouw Welders. Hillegje zwaait met haar zakdoek, en roept: 'daag!' 'Een aardig stelletje', zegt vrouw Welders. Dan gaan moeder en dochter weer aan 't werk. Want 't is Zaterdag en alles moet morgen netjes zijn.

Het nieuwe broertje.

Ze zitten in den trein, Wil naast grootmoeder en Til naast grootvader. Allebei zitten ze bij een raampje. De koffer ligt in het net. Nu gaan ze hoe langer hoe meer van grootvaders huis en van de boerderij af. Maar nu komen ze ook hoe langer hoe dichter bij vader en moeder en - bij broertje. Hoe zal broer er toch wel uitzien? Grootvader, die zoo erg graag plaagt, heeft gezegd: ‘Hij heet naar mij, en nu lijkt hij ook op mij.’ Maar dat kan toch niet. Een klein kindje kan toch niet op een ouwen mijnheer lijken!

Grootvader heeft al zulke diepe rimpels in zijn voorhoofd. Grootvader heeft al grijze haren en een langen baard.

Grootvader pláagt maar wat. Til gelooft er niets van en Wil gelooft er ook niets van. En grootmoeder? Och, grootmoeder lacht maar. Ze zegt: ‘Laat grootvader maar praten hoor! Grootvader houdt van plagen, dat weet je toch wel.’

‘Kijk’, roept Til op eens, ‘kijk grootva, dáar heb je onze kerk. Wil, kom 's gauw hier staan bij 't raampje!’

Ja, nu ziet Wil het ook. Dáar is de oude kerk, die boven alles uitsteekt. Daarnaast is de pastorie. ‘Nog een heel klein eindje, dán zijn we er’, zegt Wil. Samen blijven ze voor dat eene raampje staan. De trein vliegt langs weiden en boomen en slooten, langs huisjes met kleine tuintjes er voor en langs deftige villa's. Kippen draven kakelend weg, die houden niet van treinen. Dat zijn veel te groote levenmakers.

Na een paar minuten begint de trein langzamer te rijden. Wil en Til zien nu heel duidelijk den toren van de kerk. Vlak bij! Nu staat de trein stil.

‘Dag va!’ ‘Dag kleuters, wat ben ik blij, dat jullie weer thuis komen. Het is zoo stil in huis.’

‘Dat begrijp ik best’, zegt grootmoeder. ‘Maar wij zullen de kinderen missen. Nu wordt het bij ons weer stil.’

‘Mogen wij samen vast vooruit loopen, vader’, vraagt Til.

‘Ja, maar goed kijken, of er ook fietsen aankomen, hoor!’

‘En rechts van den weg loopen, denken jullie daaraan?’

Op een holletje loopen ze den spoorsingel af, dan draaien ze rechtsom. Nu zijn ze op den kerkweg. Ze weten best den weg alleen.

‘Daar komt moeder aan’, juicht Wil opeens.

Ze draven naar moeder toe. Wat lacht moeder blij, nu ze haar tweelingen weer bij zich heeft. Ze kust haar kindertjes midden op den weg. En nu zegt moeder ook al: ‘Het was zoo stil in huis, nét of we geen tweelingen meer hadden. Heerlijk dat je weer thuis bent!’

Wil kijkt de huiskamer verwonderd rond.

‘Waar is broertje nou?’ vraagt ze.

‘Boven’ zegt moeder. ‘Kom maar, dan gaan we eens gauw kijken.’

Allemaal gaan ze naar boven, vader en moeder, grootvader en grootmoeder en de tweelingen. Vader doet de deur van de slaapkamer open.

Daar staat de wieg met de mooie blauwe gordijnen. Die gordijnen schuift moeder voorzichtig opzij, Wil en Til staan er het dichtste bij. Daar ligt het nieuwe broertje. Maar wat een klein hoofdje! Mijn bal is nog grooter, denkt Wil. En wat 'n kleine dunne handjes!

‘Een flinke jongen’, fluistert grootmoeder.

‘Hij ziet er gezond uit’ lacht grootvader.

‘Op wie lijkt hij nu eigenlijk?’

‘Op Wil en Til’ vindt moeder. ‘Kijk u maar 's. Net dezelfde blauwe oogen.’

‘Ziet u nu wel, grootva’, zegt Til. ‘Hij lijkt heelemaal niet op u, want u hebt bruine oogen’.

‘Is grootvader weer aan het plagen geweest?’ zegt vader lachend.

‘Wat een klein beetje haar!’ Til strijkt zacht over het hoofdje. Moeder knikt:

‘Nou. hè?’

Daar ligt het nieuwe broertje.

‘En wat zijn die vingertjes klein’, zegt Wil. Moeder lacht maar. Ze weten niet, de tweelingen, dat vader en moeder zoo heel, heel blij zijn met dat kleine kindje. Ze weten ook niet, dat vader en moeder samen den Heere gedankt hebben voor het nieuwe broertje.

Ze hebben den Heere gevraagd: ‘Lieve Heere Jezus, wil Gij ons kleine jongetje maar heel vroeg een lammetje maken van uwe groote kudde.’

‘Kom’ zegt vader, ‘nu gaan we weer naar beneden.’

‘Dag kleine Henkie’ zegt Til en ze raakt even zoo'n klein handje aan.

‘Daaag!’ fluistert Wil, ‘dag lieve broer.’

Maar Henkie slaapt rustig door. Hij weet nog heelemaal niet, wat er om hem heen gebeurt. Hij weet niet, dat hij nu ook een kindje is van den dominé. Hij weet niet, dat hij in de groote, oude pastorie woont. Hij weet niet, dat Wil en Til zusjes van hem zijn. En hij weet ook niet, dat ze allemaal in huis zoo erg, erg veel van hem houden.

Als het buiten stormt.

Nu zijn de tweelingen weer een heele poos thuis. De zomer is voorbij, het is winter geworden.

Vanavond moet het licht al vroeg aan.

Het is ruw weer. De wind blaast zoo erg tegen de ramen aan, net of hij zeggen wil: ‘Ik moet naar binnen, toe laat me toch binnen gaan.’ Maar de oude ramen schudden: ‘nee, nee, nee, jij brutale wind, je mág er niet in. Je mag het niet koud maken binnen. Je moet buiten blijven, hoor!’

Dan gaat hij verder, langs de pastorie heen, naar de oude kerk. Dáár kan hij binnenkomen, want héel boven in de kerk is een klein ruitje stuk, O, wat tocht het in die oude, donkere kerk!

De boomen, die er vóór staan, en die ook al heel oud zijn, schudden hun hoofd. Ach, ach, denken ze, wat maakt de storm een leven. We hebben het hier zoo rustig, wij en de oude kerk en de oude pastorie. Maar als die storm zoo te keer gaat....

Wil en Til luisteren graag naar het huilen van den wind. Net, of er een booze wolf om het

huis heen en weer loopt. Een heel booze wolf, die akelig huilt, en die broertje wil opeten.

Hè, 't is gelukkig niet écht waar.

‘Ben je bang?’ vraagt moeder. ‘Je hoeft niet bang te zijn, hoor! Het stormt wel erg buiten, maar wij zitten hier veilig.

“Weet je, waar het nu erg gevaarlijk is?”

Til weet het niet.

“Op de zee”, zegt Wil.

“Ja, dáar gebeuren altijd ongelukken, als het zoo stormt”.

“Wij kennen een versje van een scheepje, dat ook in den storm is” zegt Til. “Dat heeft grootmoe ons geleerd. Willen we het eens zingen, moeder?”

En samen zingen ze:

't Scheepje onder Jezus' hoede,
Met zijn kruisvlag hoog in top,
Neemt als arke der verlossing
Allen, die in nood zijn, op.
En staat de zee al hol en hoog,
En zweept de storm ons voort,
We hebben 's Vaders Zoon aan boord
En 't veilig strand voor oog’.

‘Dat vind ik toch zoo'n mooi versje’, zegt moeder. ‘Als de Heere Jezus bij ons is, dan be-

hoeven we nooit bang te zijn. Want Hij kan ons altijd en overal bewaren.'

'Dáar komt Vader', zegt Wil opeens. Ja, moeder hoort het ook. Vader draait den sleutel om. De deur slaat dicht. Hè, gelukkig, dat vader thuis is, denkt Til. Ik zou bang zijn, om alleen 's avonds buiten te loopen, als het zoo hard waait.

'Zijn jullie nog op?' vraagt vader en hij kijkt op de klok. 'Weet je wel, dat het al erg laat is?'

De tweelingen kijken ook naar de klok.

'Hoe laat is 't dan, va?'

Til raadt maar wat. 'Tien uur' zegt ze 'kijk maar, de eene wijzer staat op de tien.'

Vader en moeder weten wel beter. Het is tien minuten vóor achten.

'Maar dán wordt het toch heusch tijd' lacht moeder. 'Kom, zeg vader maar goenacht.'

Voor ze gaan slapen, mogen ze nog even naar broertje. 'Die woelwater toch! Hij ligt alweer bloot' zegt moeder. Ze dekt hem voorzichtig toe, maar tóch wordt hij wakker.

Hij wrijft met zijn kleine knuistjes in zijn oogjes en zegt: gu-u-u-u, gu-u-u-u.

Nu ziet hij Wil en Til ieder aan een kant van de wieg staan. Hij kraait van pret.

'Dag broer' zegt Til, 'geef me maar 'n handje.'

Broer lacht, met zijn mondje heelemaal open.

Wil en Til lachen mee. Maar wat is dat nou? Daar begint hij opeens te huilen. O, hij heeft zoo'n verdriet, dat kleine kereltje.

‘Wat raar’, zegt Til.

‘'t Is net dat jongetje uit jullie prentenboek’ lacht moeder. Je weet wel: Jantje lacht en Jantje huilt. Moeder zal je zoo helpen, hoor vent. Eerst moeten de zusjes naar bed.’

Maar broertje schreeuwt nog véel harder. Zijn gezichtje wordt heelemaal rood. En hij trapt de dekentjes weg, zoo kwaad is hij. Zoo'n kleine stouterd!

‘Ziezoo’, zegt moeder, ‘nu is het jou beurt, om geholpen te worden.’ Broer wordt op eens stil, nog een paar snikjes en dan kan hij weer lachen.

Zoodra moeder hem in de wieg legt, slaapt hij weer. Maar de tweelingen slapen zoo gauw niet vanavond. Het stormt buiten zoo vreeselijk. Er waait een pan van het dak. Wat een leven maakt dat.

‘Ben je bang’, fluistert Wil. ‘Ik wel een klein beetje.’

‘Ik niet’, zegt Til dapper. ‘Ik heb gevraagd, aan den Heere Jezus, of Hij dicht bij ons wil blijven. En dan hoeven we nooit bang te zijn. Jij moet het ook maar aan den Heere Jezus vra-

gen, Wil. Dan ben je ook niet bang meer.’

Allebei liggen ze nu o zoo stil te luisteren naar den storm buiten. Maar bang zijn ze niet, die tweelingen. Want ze weten, dat er Eén over hen waakt.

Eindelijk gaat de wind liggen. Het wordt nu heel stil buiten. Het wordt nacht.

Binnen de oude pastorie wordt het óok heel stil. Want allemaal slapen ze - óok de tweelingen.

Van iets prettigs.

Vader heeft zijn meisjes toch zoo iets fijns verteld. Ze gaan verhuizen. Ze gaan uit de oude pastorie weg. Vader wordt dominé in de stad.

‘Leuk hè?’ zegt Wil tegen haar zusje.

‘Nou!’ En als we in de stad wonen, gaan we elken dag winkels kijken.’

‘En in de tram zitten.’

‘En taartjes eten.’

Moeder laat de tweelingen maar praten.

Ze zijn een keer met vader en moeder naar de stad geweest. En toen hébben ze veel winkels bekeken. En toen hébben ze in de tram gezeten. En toen hebben ze ook taartjes gegeten in een melksalon. Maar dat kwam, omdat ze een dagje uit waren, voor plezier.

Moeder vindt het niet zoo héel prettig dat ze gaan verhuizen. Ze heeft tegen vader gezegd: ‘Wat zal ik die oude, ruime pastorie missen. En wat zal ik dikwijls naar onzen mooien tuin verlangen!’

Want in de stad krijgen ze zoo'n groot huis niet. Vader en Moeder hebben het al gezien.

Het is een mooi huis, maar met o zoo'n klein tuintje er achter.

Welken Zaterdag vragen de tweelingen: ‘moeder, hoeveel weken duurt het nog?’

‘Nog acht weken’, zegt moeder.

Maar de weken gaan zóo gauw voorbij.

Het duurt nu nog maar twee weken.

‘Als het tweemaal Zondag geweest is, dan gaan we verhuizen’, zingt Til. En samen dansen de zusjes de kamer rond. Zóo blij zijn de tweelingen!

Voor de pastorie staat een groote verhuisauto.

Twee mannen halen de meubels uit het huis weg, de stoelen, de tafels, de kasten, het orgel, de schilderijen, de boekenhanger, de lampen o nog veel meer. Kee helpt een handje. Alles wordt voorzichtig in de auto geladen. Wat is het nu leeg in huis. Iedereen, die langs de pastorie loopt, kan zoo naar binnen zien. Want nergens hangen meer gordijnen voor de glazen. En je loopt zóo maar op de houten vloeren. Want nergens liggen meer kleeden op den vloer.

De tweelingen staan voor het raam.

‘Ik wou, dat we maar gingen’, zegt Til.

‘En jij dan?’

‘Ik ook’, zegt Wil. ‘Zeg, weet je wat ik zoo raar vind? Dat hier nou andere menschen komen wonen.’

Til knikt. Ze vindt het ook raar. Maar tòch prettig. Eindelijk is alles uit het huis in de auto gedragen. De deur van de auto klapt dicht. Daar tuft hij heen, eerst over den kerkweg, dán langs den straatweg.

Tuf.... tuf.... tuf....!

Tuf.... tuf.... tuf.... Wat een zware vracht!

‘Nou’, zegt moeder, ‘we kunnen gaan.

‘Zeg het huis maar gendag.’

‘Dag huis, dag huis’, roepen de tweelingen.

Ze zien niet, dat moeder een heel klein beetje huilt. Het rijtuig staat al klaar. Daar stapt moeder in met broer op den arm. Dan volgen de tweelingen, met Kee. Vader is al weg, naar het nieuwe huis. Wil en Til roepen nog eens: ‘Dag huis, daaag!’

En moeder zegt heel zachtjes: ‘Dag lieve, oude pastorie.’ En moeder blijft net zoolang kijken, tot ze den toren van de kerk niet meer zien kan.

In de stad.

Ze wonen nu een week in het nieuwe huis, op den Singel. Moeder kan het nog niet erg goed wennen. Alles is nog zoo vreemd. En moeder hield zooveel van de oude pastorie. Maar de tweelingen vinden het heerlijk in de stad.

Zij verlangen niet terug naar het kleine dorp.

Ze loopen zoo graag langs al die mooie winkels.

En het is zoo leuk om naar de drukte te kijken op de markt. En als ze met vader langs de havens wandelen, dat is zoo fijn. Véél prettiger dan buiten wonen, denken de tweelingen. Maar het allerallerprettigste moet nog komen. Na de groote vacantie gaan ze naar school, naar de gróote school. Ze zijn den vierden April zes jaar geworden. Toen hebben ze allebei een mooie bruine schooltasch gekregen. Daar zat een griffeldoos in met tien prachtige, gekleurde griffels. Moeder heeft de tasschen zoolang weggeborgen. Ze liggen in de kast, waar óok de Zondagsche schoenen staan. Iederen Zaterdagavond zet Kee de Zondagsche schoenen klaar. Dan zien de tweelingen de tasschen liggen.

‘Ik wou, dat het al September was’ zei Wil een keer.

‘Ik niet’ bromde Kee ‘dan is de zomer haast om, met September.’

Maar daar weten de tweelingen niet van.

Ze weten heelemaal niet, welke maanden koud zijn en welke maanden warm zijn. Dat zullen ze allemaal wel leeren, als ze op school gaan.

Voor 't eerst naar school.

Hè, wat jammer toch! Als je zoo verschrikkelijk naar iets verlangt, dan duurt het juist heel lang. Het duurt toch zoo lang, eer het September is. Vader heeft gezegd: Jullie moet maar op den scheurkalender kijken. Zoodra de naam van de maand met zóo'n ding begint dán is het September. En vader heeft voor de tweelingen een groote S geteekend. Dat zullen ze onthouden. En nu begint de naam van de maand met een S. Dus nu nog.... 's kijken.... één, twee, drie nachtjes slapen en dan.... en dan.... Dan gaan de tweelingen naar school, ja heusch, hoor!

Het is de derde September. Wil wordt al vroeg wakker. Ze kan niet meer in bed blijven.

Til slaapt nog.

'Zou ik ze maar wakker maken?' denkt Wil.

'We moeten naar school.'

Ze schudt haar zusje zachtjes aan de mouw van haar nachtpon.

'Hè, wat.... wat is 't toch', zeurt Til met een slaperig stemmetje. 'Opstaan? Nee.... ik heb nog zoo'n slaap.' Meteen draait ze zich om. Ze slaapt alweer haast.

‘Kom nou, zus, we moeten naar school’ roept Wil.

‘Naar school! Da's waar ook!’

Til zit al overeind. Ze wrijft aan haar oogjes en ze gaapt.... nee maar....

‘Welke jurk moeten we aan?’ vraagt ze.

Wil weet het niet. Ze heeft daar heelemaal nog niet aan gedacht. Maar wat zien ze daar hangen, over de stoelen?

‘O, fijn, kijk nou 's, zie je 't Wil?

Onze nieuwe jurken, de witte nieuwe jurken!’ ‘En kijk toch 's. Voor allebei een nieuw haarlint’, juicht Til.

Moeder komt eens om het hoekje van de deur kijken. ‘Zijn jullie al op?’ vraagt ze verwonderd. ‘'t Is nog vroeg, hoor!’

‘Ja, moes, maar we konden niet langer blijven liggen.’

‘En - heb jullie gebeden?’

Hè, daar hebben ze geen van beiden aan gedacht van morgen. Ze kijken moeder eens aan. De tweelingen begrijpen wel, hoe moeder dat vindt.

Til heeft vroeger al eens gevraagd: ‘Moeder, is het erg, als je een keertje vergeet te bidden?’

En weet je wat moeder toen antwoordde?

‘Alles wat we hebben, krijgen we van den Heere God, Hij zorgt elken dag opnieuw voor

ons. Hij geeft ons eten en drinken en -

Hij vergeet ons nooit. Dan mogen wij ook nóoit vergeten, dien trouwen God te danken voor alles, wat Hij ons iederen dag geven wil.'

Ze knielen nu naast elkaar neer, om den Heere te danken, Die hen allen bewaard heeft in den nacht. En ze vragen: 'Heere, wil ons ook vandaag bewaren; vader en moeder en Broer en Kee thuis en ons op school. Amen.'

Wat zijn ze gauw met aankleeden klaar van morgen.

Maar aan het ontbijt zit Wil erg te treuzelen, Moeder moet even brommen. Wil laat haar boterham half staan, 'Ik kán niet eten' zegt ze.

'Nee, nee', moppert moeder, 'dat gaat niet. Eten, hoor Wil, anders kan je niet naar school.'

Wil zucht er van. Ze kijkt eens naar Til.

Die is al klaar. 'Helpen?' vraagt ze.

'Nee' zegt moeder, dat mag niet. Wil moet een flinke meid worden. Zie je wel, dat het gaat. Als je maar wilt!'

Gelukkig, de boterham is eindelijk op.

Vader neemt den bijbel en leest een psalm voor.

Als vader gedankt heeft, mogen de tweelingen opstaan.

Moeder gaat zelf haar meisjes wegbrengen.

'De tasschen, moeder! En mijn hoed nog', roept Wil zenuwachtig.

‘Ja, we hebben nog tijd genoeg’, zegt moeder bedaard.

Maar Wil is zoo haastig. Ze holt naar boven.

Ze moet eerst broer nog even knuffelen.

Dan krijgt vader een beurt. ‘Dag Kee’ roept ze om den hoek van de keukendeur.

En dan gaan ze, moeder in het midden, aan iederen arm al zoo'n groote dochter. Twee dochters, die allebei voor het eerst naar school gaan.

‘Nu komt Kee jullie straks halen, of misschien Vader wel’ zegt moeder.

‘Hè, moeder, laat vader ons komen halen’ vraagt Til. ‘Dan kan va ook eens zien, waar we zitten.’

‘Daar is de school’. Moeder wijs op een groot gebouw met een plein er voor. Wat een ramen!

Wil telt er in een oogenblik wel twaalf!

‘Kom’, zegt moeder, ‘hooren jullie de bel? De school begint.’

Moeder gaat mee naar binnen. De eerste klas is beneden, heelemaal achteraan.

De juffrouw staat al te wachten op de nieuwe kinderen. Moeder zegt: ‘Hier hebt u er twee tegelijk, juffrouw.’

‘Wat aardig, mevrouw, Zeker tweelingen?’

‘En vinden jullie 't prettig, om naar school te gaan?’ lacht de juffrouw.

Allebei knikken ze heel hard van ja.

‘Nu ga ik weer naar huis’, zegt moeder.

‘Dag Wil. Dag Til. Lief en gehoorzaam zijn hè?’

‘Ja Moes!’

Ze pakken moeder heel, heel stijf om den hals en kussen haar, dat het klapt.

‘Dag Moes, daaag!’

De juffrouw tikt Wil eens tegen de wang.

‘Ik vind het toch zoo leuk’, zegt ze, ‘dat jullie tweelingen zijn. En nu wil je zeker wel graag bij elkaar zitten?’

Wil en Til doen opeens erg verlegen, nu moeder er niet meer bij is. Ze zien ook zooveel vreemde kinderen, die allemaal kijken.

Ze knikken verlegen van ja.

‘Gaat dan maar naast elkaar zitten hier, in de voorste bank. Straks ga ik jullie namen opschrijven.’

‘Ik heet Kees’, roept er een hard door de klas.

‘Zoo, heet jij Kees’, lacht de juffrouw.

‘Maar nu gaan we eerst bidden.’ Allemaal vouwen ze de handjes en sluiten de oogjes. Wil knijpt haar oogjes heel stijf dicht. Ze hoort, dat er een meisje achter haar zachtjes zit te huilen. Maar kijken mág niet onder het bidden. Ze luistert naar de juffrouw, die heel eerbiedig bidt. Til denkt: ‘Net als thuis. Vader bidt ook altijd om een zegen, vóor en na het eten. En de juffrouw

vraagt, of de Heere het onderwijs zegenen wil.'

Als de juffrouw: Amen zegt, kijkt Wil even om. De juffrouw kijkt ook, wie er toch zoo huilt. Telkens hooren ze een snik.

'Wat is dat nou, kindje' zegt de juffrouw.

'Kom, niet huilen, hoor! Je wilt toch zeker geen klein meisje zijn, hè?'

'Ik wil.... naar.... huis.'

'Dat is goed', zegt de juffrouw, 'maar we zijn nog niet klaar. Het wordt o zoo prettig. Ik zal jullie eens wat vertellen, een heel mooie geschiedenis. Hóór je graag vertellen?'

Ja, knikt kleine Liesje, want zoo heet ze.

'Luistert dan allemaal maar eens goed.'

Nu begint de juffrouw de eerste geschiedenis uit den bijbel te vertellen: de geschiedenis van de schepping. Wat luisteren ze allemaal goed. Liesje vergeet heelemaal haar verdriet. Ze heeft haar zakdoek niet meer noodig voor al die tranen. Ze begint het al een beetje prettiger te vinden. Vooral, nu de juffrouw zoo mooi vertelt. De tweelingen luisteren ook goed. Ze kennen het verhaal van de schepping wel.

Moeder heeft het pas nog voorgelezen uit den kinderbijbel. Maar toch zitten ze o zoo stil te luisteren. Als de juffrouw klaar is, weten ze best, wat er nu komt.

Van Adam en Eva, die ongehoorzaam geweest zijn.

Maar dat vertelt de juffrouw morgen.

Ze krijgen allemaal een lei. En nu mogen ze teekenen wat ze maar willen. De tweelingen teekenen allebei een huis met een tuin er bij. Dat is de oude pastorie. De lijntjes en streepjes staan wel een beetje scheef, maar de juffrouw vindt het een prachtig huis.

‘Hè’, zegt de juffrouw tegen Kees, die achteraan zit, ‘wat kan jij netjes teekenen. Wat een mooi schip. Ik zou er zóó wel in weg willen varen de zee over.’

‘Dat moet ik ook eens zien’ roept Til en ze stapt de bank uit.

Maar de juffrouw houdt haar tegen.

‘Nee, jonge dame, dát zijn we hier niet gewoon. Op je plaats blijven zitten, hoor!

Wacht 's, wie bén je nou eigenlijk. Heet jij nou Wil?’

‘Nee, juffrouw,’ lacht Til. Daar roept opeens Wil hard door de klas: ‘Ik heet Wil, juffrouw.’

‘Kom’, zegt de juffrouw, ‘laat ik jullie nu eerst 's goed aankijken. Misschien heeft Wil donkerder oogen dan Til. Laat me maar 's goed kijken.’ Alle kinderen hebben er groote pret om.

Liesje kan waarlijk ook al meelachen.

Maar nu zegt de juffrouw: ‘Nee, hoor, jullie haar is gelijk en jullie oogen zijn gelijk.

Toe, helpen jullie me eens 'n handje.

Hoe weten je vader en moeder precies, wie Wil is en wie Til is?'

De tweelingen schateren. Dat is me nu ook een vraag.

'Wel', zegt Til, 'dat komt, omdat het vader en moeder zijn. Die kennen ons al zoo lang.'

'Ja,' lacht de juffrouw, 'dát is waar.'

'O, nu wéet ik het' schreeuwt Wil door de klas 'nu weet ik het, juffrouw.'

Ze fluistert Til wat in 't oor.

'Nee', zegt Til verschrikt, 'niet zeggen, dan hooren ze 't allemaal.'

'Zal ik het de juffrouw dan alléén vertellen?' vraagt Wil.

'Ja, maar zachtjes dan, aan de juffrouw d'r oor.'

Nu fluistert Wil de juffrouw wat in het oor.

'Zoo, zoo', zegt de juffrouw, 'dát had ik nog niet gezien. Maar nu heb je de kinderen zoo erg nieuwsgierig gemaakt. Mag ik het niet vertellen?'

'Wat geeft het, zus', zegt Wil. 'Ze zien het toch straks allemaal.'

'Mag ik?' vraagt de juffrouw nog eens.

Ja, knikt Til.

En nu vertelt de juffrouw: 'Bij Til thuis hebben ze een poesje. En nu heeft Til dat poesje geplaagd. Kijk, toen heeft poes gedacht: Je hoeft me niet te

plagen. Poes heeft haar pootje uitgeslagen en - nu heeft Til een groote roode streep over haar hand. Daaraan kunnen we zien, dat het Til is. Maar nu moet Til me eens wat beloven. En dat moeten jullie allemaal eens beloven: dat je nooit een dier zult plagen. Dat doen alleen maar ondeugende kinderen. Dus Til, geen nieuwe krabbels op je hand hoor! En weetje, wat we doen? Als de krabbel genezen is, dán plak ik een papier op je voorhoofd. En daar schrijf ik met groote letters je naam op. Doen?'

'Nee', zegt Til, 'liever niet, juffrouw.'

''t Is ook maar gekheid, hoor', lacht de juffrouw.

'En nu mogen jullie allemaal een poosje buiten spelen.'

Hè fijn! Wat gaat dat heerlijk met zoo'n grooten troep. Net als bij grootmoeder, denken de tweelingen. Ze vinden het maar wát prettig op school. Als vader ze straks komt halen, wat zullen ze dán veel te vertellen hebben.

Arm - en toch gelukkig.

Nu zijn ze al vijf dagen op school geweest. Het is Zondag. Ze zijn met moeder naar de kerk geweest. Ze hebben goed zitten luisteren. Maar ze hebben niet alles kunnen begrijpen, wat vader vertelde.

‘Zag u onze juffrouw niet zitten, va’, vraagt Til, zoodra vader thuiskomt. ‘De juffrouw knikte tegen ons, zág u 't wel, moes?’

‘Nee’, zegt vader, ‘de kerk was zóo vol. Ik heb de juffrouw niet zien zitten. Maar ik heb wel twee kleine meisjes gezien, die erg goed luisterden.’

‘Zijn we dan klein, vader’, vraagt Wil.

‘En we gaan op school!’

‘Och ja, dat is waar ook’, lacht vader.

‘Ik weet, waar u van verteld hebt, va’, zegt Til. ‘Van Eliza. Wij zijn op school bij Adam en Eva.’

‘Vertel jij ons dan die geschiedenis eens’, zegt vader.

Til begint: Er was eens een man, die heette Adam. En die had een vrouw. Die heette Eva. Ze woonden in den hof van Eden. Daar groeiden

allerlei boomen met lekkere vruchten. Die mochten ze allemaal hebben. Maar van één boom moesten ze afblijven. En toen namen ze er toch van. En toen verstopten ze zich, want ze waren bang, dat de Heere God het te weten zou komen.

‘Je vergeet nog wat’, zegt Wil, ‘van die slang.’

‘Til heeft het goed onthouden’, zegt vader.

‘Kònden Adam en Eva zich verbergen voor den Heere God?’

‘Nee’, knikt Til, maar Wil vraagt: ‘Vader, als je nou 's in een heel donkeren kelder kruipt met dikke muren, dan kan de Heere God je toch niet zien?’

‘Ja Wil’ zegt vader, ‘de Heere ziet ons altijd. Al verstoppen we ons heel diep in het donker, dan ziet de Heere ons nog. We kunnen ons nóoit voor Hem verbergen.’

Terwijl Til vertelde, heeft moeder koffie ingeschonken, voor vader, voor haar zelf, voor Kee en.... Krijgen de tweelingen ook koffie? Ja hoor, omdat het Zondag is.

Moeder schenkt een heel, heel klein beetje koffie in de kopjes van Wil en Til. Dan giet ze de kopjes vol met kokende melk.

Broer krijgt niets. Hij zit in den kinderstoel. En hij kijkt, naar wat er op tafel staat. Hij wil het tafelkleed grijpen. Maar moeder ziet het nog net bijtijds. Gelukkig! Anders was de heele boel

op den grond terecht gekomen. ‘Nee, nee, kleine kleuter’, zegt moeder, ‘jij moet eerst 'n groote jongen worden. Dan krijg je óok koffie hoor.’

Maar nu komt moeder met de koekjes aan.

En broer mag wel een koekje nemen.

Foei, wat een gulzige jongen! Hij neemt er twee, o, o, hij neemt er wel drie te gelijk.

Vader, moeder, Wil en Til, allemaal hebben ze de grootste pret. Broer lacht mee. Hij laat een heele rij witte tandjes zien. Maar moeder neemt hem twee koekjes af, Eén mag hij er opeten. Hij roept hè, hè, hè, zóo lekker vindt hij het.

Nu is het Zondagmiddag. Broer slaapt.

Moeder bekijkt met hare tweelingen den kinderbijbel: een bijbel vol mooie platen.

En moeder leest er wat uit voor. Want zelf lezen kunnen ze nog niet. Vader is niet thuis. Vader is naar een jongetje, dat erg ziek ligt. Dat jongetje woont in een heel klein huisje. Zijn ouders zijn arm. En toch zijn ze gelukkig. Want ze hebben den Heere Jezus lief. Nu zijn ze bedroefd. De moeder vooral. Ze willen zoo graag, dat hun jongen nog beter wordt. Maar ze weten, dat hij heel, heel ziek is. Vader is er nu heen, om met die menschen te bidden.

Wil en Til kijken niet meer in den kinderbijbel.

Ze luisteren allebei naar vader. Vader is daareven teruggekomen. Ze hebben gehoord, dat vader tegen moeder vertelde:

‘Hij is heengegaan.’ Ze begrijpen wel, wat dat beteekent. Ze gaan allebei op vaders knie zitten, dicht tegen hem aan.

Moeder schudt het hoofd heen en weer en zegt: ‘Die arme menschen, nu hebben ze niets meer.’ Dan is het een oogenblik heel stil.

‘Maar het kind is gelukkig’, zegt vader.

‘Hij is nu in den hemel. Ik heb nog even met hem gesproken. Ik kon hem haast niet meer verstaan, zóo zacht praatte hij.

Dominé, zei hij, ik heb aan den Heere Jezus gevraagd, of Hij al mijn zonden wil vergeven. Nu wacht ik, tot de Heere Jezus me komt halen. Toen sloot hij de oogen.

Hij bleef heel stil liggen.

En de Heere Jezus is gekomen bij dat jongetje. Hij heeft niet gezegd: Je hebt maar in zoo'n klein huisje gewoond, je vader en moeder zijn zulke arme menschen. En jij bent nog veel te klein, om in den hemel te kunnen komen.

Nee, de Heere Jezus heeft gezien, dat die kleine jongen al zoo lang ziek is geweest. Hij heeft gehóord, dat het zieke kind heeft gevraagd om vergeving van zonden. En de Heere Jezus héeft hem zijn zonden vergeven. Nu is hij in den hemel.

Daar is nooit iemand ziek, daar heeft nooit iemand pijn, daar is nooit iemand ongelukkig.'

Wil en Til hebben goed geluisterd. Ze hebben vader best kunnen begrijpen. Ze zeggen niets.

Het duurt niet lang, of ze slapen als een roos.

Ze denken allebei aan dat kleine jongetje, dat nu zoo heel gelukkig is.

's Avonds, vóor ze gaan slapen, danken ze den Heere voor alles, wat Hij dien dag weer heeft willen geven. Ze vragen ook, of de Heere voor allemaal zorgen wil in den donkeren nacht. Maar dan bidt Wil nog wat. Heere, wil al mijn zonden vergeven. Dan kom ik later ook bij U in den Hemel. Om Jezus wil. Amen.

Ze slaat de armpjes om moeders hals en zegt: 'Moes, dat zal ik nu voortaan iederen avond bidden.'

En Til zegt: ‘Wij allebei, moes, mag dat?’

‘Zeker,’ zegt moeder, ‘en dan zal de Heere ook naar jullie bidden luisteren.’

Dan dekt moeder haar meisjes toe en het duurt niet lang, of ze slapen als een roos.

Van een koekjeswinkel en een bewaarschool.

O, o, wat is er nou toch gebeurd? Daar staat Wil voor de klas te huilen, te huilen van belang. Zal ik het eens vertellen?

Wil babbelt graag in school. Ze babbelt voortdurend met Til, die naast haar zit.

En ze babbelt ook graag met de meisjes, die achter haar zitten. Ze kán het maar niet laten. Daar straks zat ze wéer te babbelen. Ze moesten sommen uitrekenen op de lei. Til werkte ijverig door. Ze had ze al haast af. Maar Wil zat heelemaal gedraaid in de bank. Ze ging weer babbelen met Liesje. Ze vroeg: ‘Hoeveel sommen heb jij al af?’ Maar Liesje haalde haar schouders op en werkte door. Want de juffrouw keek zoo boos.

‘Wil’ zei de juffrouw, ‘denk er om, mondje dicht hoor! Na schooltijd mag je babbelen’.

Maar - Wil deed het toch weer. En ze had haar sommen nog niet af. Toen heeft de juffrouw haar voor de klas gezet. En nu moet ze om vier uur haar sommen afmaken.

‘Kom, ophouden met huilen’ zegt de juffrouw.

‘Dat helpt toch niet.’

Wil wrijft haar oogen af. De juffrouw zegt:

‘Ga je gezicht maar even afwasschen, bij het kraantje in de gang.’

Daar gaat Wil! Alle kinderen kijken. Til niet. Til zit met een vuurroode kleur over haar lei gebogen. O, wat is dat naar, wat is dat verschrikkelijk naar. Ze is heelemaal in de war. Want ze weet opeens niet meer dat vijf en vier negen is.

Ze denkt niet aan de sommen, maar ze denkt aan Wil. Die moet nu om vier uur alleen in die groote school zitten.

Ze wascht haar gezicht af, dat heelemaal rood ziet van het huilen.

Daar komt iemand van de trap hollen. Wil kijkt: wie zou het zijn? O, 't is maar een jongen, een groote jongen uit de hoogste klas, bóven. Hij gaat langs Wil heen.

‘Waarom sta je hier?’ vraagt hij.

‘Ik.... heb.... zitten.... praten’ snikt Wil ‘en - nou - moet - ik - schoolblijven.’

‘Meid’ zegt de jongen ‘loop weg, naar huis.’

Wil kijkt hem eens aan. Wegloopen, naar huis, naar vader en moeder. Hè, wat vindt ze dat fijn! Ze denkt niet: Mag ik dat wel doen, zoo maar weggaan, nee, hoor, ze denkt alleen: Ik loop weg.

Ze doet vlug haar schortje af, hangt het aan den kapstok, grijpt haar tasch en.... het volgende oogenblik is ze buiten.

Nu hard loopen, zoo hard als ze kan! Hè, ze wordt er moe van. Even rusten. Ze is nu al een heel eind van de school af. Ze behoeft niet meer bang te zijn voor schoolblijven. Voor een koekjeswinkel staat ze even stil. Maar dan - o dan -

Daar komt een jongen aanloopen. Ziet ze 't goed? Is dat dezelfde jongen niet, die tegen haar zei: ‘Loop weg, naar huis?’

Ja hoor, hij is het. Hij loopt haar achterna.

Die jongen is dadelijk naar de juffrouw gegaan, toen Wil de straat opliep. Hij heeft de juffrouw verteld: ‘Juffrouw, dat kleine meisje is weggeloopen.’ Hij vertelde er niet bij, dat hij zelf gezegd had: ‘Meid, loop weg.’

En weet je, wat die jongen toen nog meer zei?

‘Juffrouw, ik kan hard loopen, ik zal ze wel even terugbrengen.’

Nu loopt Wil, wat ze kan, maar die jongen heeft lange beenen en neemt groote stappen. Daar héeft hij haar bijna. Wil gilt van angst: ‘O, moeder, moeder!’

‘Kom, jongen, laat dat kind loopen’ hoort Wil een oud vrouwtje roepen.

‘Schaam jij je niet, om zoo'n klein kind achterna te zitten?’

De jongen krijgt een kleur. Want hij schaamt zich wel een beetje.

Wil kruipt dich tegen het oude vrouwtje aan. Een lief oud vrouwtje vindt ze het.

Schaam jij je niet, om zoo'n klein kind achterna te zitten.

Zij heeft gemaakt, dat die jongen weer weg is, naar school terug.

'Ga maar gauw naar huis, liefje', zegt het oude moedertje. 'Woon je ver?'

'Nee, ja' knikt Wil en haar krullen knikken mee: nee, ja.

Het vrouwtje lacht en gaat weer verder.

En Wil? Ze kijkt eens om zich heen. Waar is ze nu toch? Zou ze verkeerd geloopen zijn?

Wacht 's.... nee, tóch niet.... ze moet terug tot ze weer bij den koekjeswinkel komt.

Dán weet ze den weg wel weer.

Ze loopt terug, een straat door, en nog een. Maar - den koekjeswinkel ziet ze niet.

De arme Wil is verdwaald. Verdwaald in een groote stad! O, wat moet ze toch doen, wat moet ze nu toch doen?

Wacht, daar op die stoep staat een klein meisje. Misschien kan dat meisje haar wel zeggen, waar die koekjeswinkel is.

Wil gaat er heen. Maar het meisje haalt haar schouders op.

‘Waar woon je?’ vraagt ze nieuwsgierig.

‘Op de Singel’ zegt Wil.

‘Wacht je op 'n broertje of zusje?’

‘Nee’, zegt Wil. ‘Wat is hier dan?’

‘Een bewaarschool. Ik ben pas ziek geweest en nou mag ik nog niet naar school. Maar nou haal ik elken dag mijn zusje uit de bewaarschool. Ga jij al school?’

‘Ja’, zegt Wil.

‘In welke klas zit je’, vraagt het meisje.

‘In de eerste.’

‘O, ik al in de tweede.’

Nu haalt ze een stukje krijt uit haar zak. Ze lacht tegen Wil en zegt: ‘Ik zal 's wat teekenen.’ Dan teekent ze op de deur een heel leelijk poppetje,

met een groot hoofd en erg rare handen, net een hark. En daaronder zet ze met leelijke, kromme ongelijke letters: ‘Dat ben ik.’ Dan loopt ze meteen weg.

Wil moet lachen om dat rare poppetje. Maar ze kan niet lezen, wat er onder staat.

Opeens gaat de deur open. Een juffrouw komt naar buiten. Ze ziet dat leelijke poppetje en ze leest ook, wat er onder staat.

De juffrouw wordt boos. ‘Zoo’ zegt ze tegen Wil ‘nou heb ik jou eindelijk. Kom maar 's mee naar binnen, stout kind. Ik zal jou leeren, de deuren te bekladden.’

Ze pakt Wil aan den arm vast. En of Wil al tegenstribbelt, en of ze al huilt. Wil is opgesloten. Ze komt in een klas met kleine kleutertjes. Heel achteraan is nog een plaats over. Dáar moet Wil gaan zitten, naast een klein meisje.

Dat zit matjes te vlechten, toch zoo prachtig.

Het worden allemaal roode en gele en blauwe ruiten. Maar Wil kijkt er niet naar. Wil huilt heel erg. Alle kinderen kijken naar dat huilende kind, dat zoo maar binnenkwam. De juffrouw doet net, of ze Wil heel niet ziet, en ook niet hoort. Ze helpt de kleine kleuters, die het nog niet goed alléén kunnen.

Maar hoor! Nu zegt de juffrouw: ‘Kinderen, jullie moeten de matjes netjes in je doosje doen.

Alles opruimen hoor! - Geen snippers papier laten vallen, en den boel niet kreukelen.'

De kinderen doen, wat de juffrouw zegt.

De een is vlugger klaar dan de ander. Maar eindelijk is alles in de doosjes.

Ze mogen nog een versje zingen:

Klein Keesje en klein Koosje
Die gingen samen uit.

Wil kent het ook wel, maar ze zingt natuurlijk niet mee. Ze zit voor straf in een vreemde school. En ze huilt. Huilen en zingen tegelijk dát gaat niet. Haar zakdoek is al heelemaal nat van de tranen. Ja, Wil, dat kòmt er van, als je niet luisteren wilt op school.

Het is stil in de bewaarschool, want al de kleine woelwaters zijn naar huis. Maar Wil zit nog in dat kleine bankje heel achteraan.

De juffrouw heeft gezegd, toen ze op wilde staan: 'Nee, meisje, dat gaat zóo maar niet, jij moet nog maar 's een poosje blijven.'

'Ik wil naar moesje toe', snikt Wil.

'Zoo' zegt de juffrouw. Ze krijgt nu toch medelijden met het kind, dat zoo erg huilt.

'En waar woont je moeder?'

'Op de Singel'.

'Waarom schreef je op die deur?'

'Dat heb - ik niet - gedaan' schreit Wil.

‘Dat heeft een ander meisje gedaan.
Maar die liep hard weg.’
‘Je zit toch niet te jokken’, vraagt de juffrouw.
Nee, knikt Wil.
‘Wat was dat voor een meisje? Kwam ze haar zusje halen?’
Wil knikt weer van ja.
‘O, dan weet ik het al. Dan spreek ik haar wel 's.
Dus jij hebt niet geschreven op die deur?’
‘Nee’, zegt Wil. ‘Ik kan nog niet schrijven.
Wij schrijven op school alleen maar streepjes.’
‘Ja’, zegt de juffrouw, ‘dán zal ik je maar naar huis laten gaan. Maar luister 's, wat moest jij al zoo vroeg hier bij de school doen? Gaat jullie school al zóo vroeg uit?’
O, nu moet Wil vertellen wat er gebeurd is. Nu moet ze van haar eigen juffrouw vertellen tegen de juffrouw van de bewaarschool.
‘Ja, ja’, knikt de juffrouw, ‘ik begrijp het al. Foei, wat zal je moeder ongerust zijn. Want je bent een heel eind van huis.
Wacht maar even, dan zal ik je wel thuis brengen.’

Kee staat bij de school. Ze wacht op de tweelingen. Daar komen al kinderen aanloopen.
Kee kijkt of Wil en Til er bij zijn. Ja, hoor,

Til is er bij. Maar wat ziet ze bleek. Wat zou er aan schelen? En waar is Wil?

‘Wil is al naar huis’ zegt Til.

‘Naar huis? Wel nee’, zegt Kee, ‘dan zou ik ze toch wel gezien hebben. Kom, we gaan naar de juffrouw, en dan vraag ik, wat er gebeurd is. Want uit jou verhaal kan ik niet wijs worden.’

Maar nu schrikt Kee toch van wat de juffrouw haar daar vertelt. Wil is om drie uur al weggegaan. Wéggeloopen!

Ze moest haar gezicht wasschen, omdat ze zoo gehuild had, en toen is ze wéggeloopen.

Til hoort wel, dat de juffrouw haar zusje erg stout vindt.

‘Wel, wel’, zegt Kee, ‘dat is nou óok wat.

En ze is nog niet eens thuis.’ De juffrouw begrijpt er niets van en Kee begrijpt er niets van en Til begrijpt er heelemaal niets van.

Kee denkt: Er is vast iets gebeurd met het kind, onderweg. Als ze maar niet te dicht bij een auto gekomen is!

Dan gaat ze samen met Til naar huis.

Til geeft Kee een arm. En overal kijken ze, in iedere straat en in iedere zijstraat of ze ook een klein meisje zien met blonde krullen en een bruine tasch in de hand. Maar ze zien haar niet.

‘Misschien is ze nou al thuis’, zegt Kee. ‘Wel ja, ze zal nou al wel thuis zijn.’

Opeens roept Til: ‘O kijk 's, daar heb je ze, daar heb je ze, Kee.’

‘Wel heb je nou ooit.’ Daar komt Wil aanwandelen met een vreemde juffrouw. Til zwaait met haar tasch. Nu ziet Wil haar zusje ook. Ze holt weg en laat de juffrouw zóo maar alleen. Maar de juffrouw lacht. Wil heeft onderweg verteld, dat ze een tweeling-zusje heeft. De juffrouw vindt het niets erg, dat Wil wegdraaft, tweelingen hooren toch bij elkaar!

Maar Kee wacht even, om de juffrouw te bedanken. Want zonder die vriendelijke juffrouw van de bewaarschool was Wil nu misschien nòg aan het dwalen.

Moeder weet nergens van. Kee komt binnen met de twee meisjes. En moeder denkt dat het lieve, gehoorzame kinderen geweest zijn op school. Maar wat zijn ze stil!

Nu begrijpt moeder, dat er iets bijzonders is.

Ze kijkt Wil eens aan en - het lipje begint te trillen.

‘O, moes, het was toch zoo akelig.’

‘Wát kindje’, vraagt moeder.

En dán vertelt Wil, wat er gebeurd is.

Moeder, Til en Kee luisteren. Wat een raar verhaal is dat! Uit de eene school is ze wegge-

loopen en in de andere school is ze opgesloten. Moeder schudt verdrietig het hoofd. ‘Dat komt er nou allemaal van, als je ongehoorzaam bent’, zegt ze zacht.

Maar Wil kan niet zien, dat moeder er zoo'n verdriet van heeft. Ze vliegt haar om den hals en zegt: ‘Ik zal nou voortaan heusch gehoorzaam zijn, moeder. En niet meer zoo babbelen.’

‘Ja’, zegt moeder, ‘maar hoe moet dat nou morgen met de juffrouw? De juffrouw denkt natuurlijk: Wat is dat stout, om zoo maar weg te loopen. Ze zal wel heel boos op je zijn.’

Ja, dat gelooft Wil ook wel.

‘Moes, gaat U ons dan morgen brengen?

En zegt u het dan van dien jongen’, vraagt ze.

‘Nu, we zullen eens kijken’, belooft moeder.

Wil heeft heelemaal geen prettigen avond. Ze heeft geen zin in spelen en ze heeft bijna niets gegeten. Ze denkt aan morgen. Als de juffrouw nou maar niet meer boos is. En - de Heere God, Die alles ziet en alles weet, zal haar zeker wel een heel ongehoorzaam kind vinden.

Ze zal vanavond vóor ze slapen gaat, den Heere God vergeving vragen, de kleine Wil.

Hè, wat is alles nu weer prettig. Ze zit weer gewoon in de bank. Moeder heeft haar meisjes naar school gebracht. En moeder heeft het ook

aan de juffrouw verteld van dien jongen, uit de hoogste klas. De juffrouw heeft gezegd: ‘Zoo, dan zal ik dien ondeugd eens flink wat strafwerk geven, omdat hij zooiets leelijks heeft gedaan.’ En de juffrouw keek heelemaal niet boos meer. Ze zei tegen Wil: ‘Ga jij maar weer op je plaats zitten.’

Het meisje achter Wil fluistert wat. Maar Wil draait zich niet om in de bank.

Ze wil niet meer zoo babbelen. Hè, wat zit ze nu ijverig door te werken. Ze heeft al twee rijtjes sommen af. Ze zou wel eens graag even aan Til vragen: ‘Hoe ver ben jij al?’ Maar ze doet het niet. Want ze heeft moeder beloofd, dat ze het babbelen in school wil afleeren. Dat kan niet op eens. Maar ze zal het probeeren; ze zal er erg haar best voor doen. En als je iets erg graag wilt afleeren. dan bidt je er telkens om. Wil doet dat élken avond.

De juffrouw ziet wel. dat Wil flink doorwerkt en dat ze heelemaal niet babbelt. En de juffrouw denkt: Een aardig stelletje toch wel, die tweelingen.

Nog vijf weken en dan.....

Nu is de herfst alweer voorbij en de lange, lange winter is ook voorbij.

De tweelingen zijn den vierden April zeven jaar geworden. Ze hebben toen ieder een grooten zak met lekkere koekjes mee naar school genomen. In den zak van Til zaten ijswafeltjes. En Wil heeft amandelnootjes meegebracht. Die vindt ze zoo heerlijk. Het was feest op school. De juffrouw zei: Nu zullen we eens zingen, omdat onze tweelingen jarig zijn.

En toen hebben ze gezongen:

> Wil en Til zijn jarig,
> O, wat zijn we blij.

Allebei hebben ze van de juffrouw een mooi plaatje gekregen. Dat bewaren ze in een prentenboek. En ze zorgen er voor, dat Henkie er niet bij kan. Want die verscheurt alles. En dat zou jammer zijn van zoo'n mooie plaat.

Ze hebben al twee keer een rapport mee naar huis gebracht, de tweelingen.

Het eerste rapport kregen ze met Kerstmis, het andere met Paschen. Nu krijgen ze nóg een rapport. Maar dat gebeurt pas met de groote vacantie.

Weet je, wat de juffrouw zegt?

Dat de tweelingen zoo'n mooi rapport hebben.

Wil heeft een acht voor schrijven en een acht voor lezen.

En Til heeft een negen voor rekenen.

Allebei hebben ze voor vlijt en gedrag een acht. Want ze doen flink hun best. En Wil, die erg graag babbelde in school, let nu goed op. Ze kijkt nog weleens éventjes om, naar het meisje, dat achter haar zit. Maar heel vaak gebeurt dat niet.

'Ik maak, dat mijn rapport nog veel mooier wordt' zegt Til.

'Want voor schrijven heb ik maar een vijf'.

'En ik kan niet goed teekenen' zucht Wil.

De juffrouw heeft vanmorgen iets prettigs verteld.

Ze krijgen over vijf weken vacantie.

Nog vijf weken! Die zijn gauw om, denkt Wil.

Til fluistert haar buurmeisje in het oor: 'Fijn, hè?'

Zes weken vacantie! Zes weken niet naar school!

De tweelingen denken aan iets heel prettigs, iets dat moeder hun beloofd heeft.

Moeder heeft gezegd: 'Als jullie allebei verhoogd worden, dan....'

Nou, toen kwam er iets heel fijns.

Daarom verlangen de tweelingen zoo naar de vacantie.

Vacantie.

Hè, nu regent het toch al bijna een heele week. In de tuinen liggen allemaal kleine plasjes. En op de straten liggen groote plassen, zóo groot, dat je er niet eens over heen kunt stappen. De groote menschen vinden dien regen niets prettig. Ze houden meer van de zon, dan van al die nattigheid. En de kinderen vinden den regen heelemaal niet prettig. Want - ze hebben vacantie. Ze willen zoo graag buiten spelen, en dat kan nu niet.

Wel jammer! Maar Wil en Til, die daar voor 't raam zitten, vinden het zoo heel erg niet, dat het regent.

Want ze zijn ijverig met iets bezig. Wat voeren ze toch uit? Wel, dat zal ik je eens vertellen.

Ik geloof, dat de meisjes heelemaal niet op den regen letten. Want ze zijn aan het breien. En als ze niet oppassen, laten ze steken vallen. Er komt telkens een droppel tegen de ruit. Tik - tik, gaat het dan. De breipennen van de tweelingen doen ook tik - tik.

‘Heb jij de pen al haast af?’ vraagt Til.

‘Nee’, zegt Wil. ‘Het zijn zóoveel steken.’

Want ze zijn aan het breien.

Ze zucht er van. Hè, daar glijdt een steek van de pen. Wil probeert nog, of ze hem oprapen kan, maar mis, hoor! Die vervelende steek gaat hoe langer hoe dieper. Wat komen er nu een hoop groote lussen! Foei, hoe leelijk!

Ze laat haar werk aan Til zien.

'Kijk nou 's. 'k Heb 'n steek laten vallen.'

Til weet er ook geen raad mee. Zóo verder breien mag niet, dan wordt het een knoeierij van belang. En het moet iets moois worden, niet maar zoo een knoeilap. Nee, hoor, het wordt iets, dat je gebruiken kunt. Het wordt een panlap. Daarom doen ze zoo erg hun best. En nu die leelijke steek er tusschen!

'Ga even naar moeder', zegt Til.

'Als moeder het nog maar goed kan krijgen', klaagt Wil.

'Natuurlijk, kind, moeder kan álles.'

Moeder zit boven, op de slaapkamer, met Broer op haar schoot. Broer is pas wakker uit zijn middagslaap. Wat heeft hij een kleur, die kleine Henkeman, en wat gaapt hij. Nu kijkt hij naar Wil, die met haar breiwerk in de hand, binnenkomt. Moeder begrijpt al, dat Wil niet verder kan.

'Moeder, ik heb een steek laten vallen, kijk u 's. Moet 't nou uitgetrokken worden?'

'Welnee', zegt moeder, ik zal die ondeugd eens gauw op de pen terug hijschen.

Moeder neemt het breiwerk en wil meteen Broer vasthouden. Maar dat gaat niet. ‘Hou jij hem even vast. Wil’, zegt moeder, ‘anders ben ik bang, dat hij valt. Hij is nog niet goed wakker.’

Wil doet, wat moeder zegt. Ze houdt het kleine ventje aan beide armpjes vast. Maar Henkie vindt het niets prettig. Hij begint te huilen en rukt één armpje los.

‘Stil, vent’, zegt moeder, anders leg ik je weer in bed, hoor!’

Dat helpt.

‘Niete bed’ zeurt Broer. En het huilen is alweer over. Maar - kleine kindertjes zitten graag overal aan. En Henkie is nog een klein kindje.

Opeens grijpt hij naar het breiwerk, trekt aan de pen en - daar rollen alle steken weg.

‘Stouterd’, roept Wil. Verschrikt blijft het kleutertje een oogenblik zitten, de breipen laat hij haast op den grond vallen. En - de lip trilt.

Maar moeder lacht. ‘Wij hadden beter op hem moeten letten’, zegt moeder. ‘Ik zal maar 's naar een winkel gaan, waar ze oogen verkoopen. Dan koop ik tien paar tegelijk. Een paar op mijn rug, een paar voor mijn armen, een paar achter in mijn hoofd....

Nu begint Wil te schateren.

‘O, o, moeder, dat helpt toch niet. Dat zijn geen échte oogen. Maar hoor u 's. De juffrouw

van school zal bij een smid sloten koopen, échte sloten. Weet u, wat de juffrouw zei? Meisjes, die erg veel babbelen, krijgen een slot op haar mond.'

'Nou, Wil, pas jij dan maar op.'

'En ik zit niet meer in de eerste klas. Na de vacantie gaan we gelukkig naar de tweede, dat weet u toch wel, moes?'

'O ja', zegt moeder, 'da 's waar ook.

Ziezoo, de steek zit weer op de pen. Nu niet meer knoeien, Wil. Wat zal grootmoe het aardig vinden, zoo'n panlap, die je zelf gebreid hebt.

Weet je, wat ik doen zal? Als ze af zijn, dan zal ik er een puntje om heen haken, een mooi gekleurd puntje.'

'Hè ja' zegt Wil. 'Neem u dan rood, moes, dat vind ik het mooiste.'

'Goed, om jou lap komt een rood puntje.

En Til mag ook kiezen, welke kleur ze hebben wil. Ga het haar maar zeggen.'

Til kiest groen. 'Dat is juist leuk', zegt ze, 'niet allebei hetzelfde.'

Dan breien ze weer verder. Wil doet toch zoo haar best. Ze heeft alweer twee pennen gebreid, zonder fouten.

Tik, tik, gaat het in de kamer.
Dat doen de breipennen.
Tik, tik, gaat het buiten.
Dat doet de regen tegen de ramen.

Een drukke morgen.

Kee staat in de keuken te strijken. Verbazend, wat een jurken! En wat een schorten!

Wat ziet Kee toch rood. Komt dat van de warmte of van het haasten? Och, van allebei, geloof ik. Want al die keurig gestreken jurken en schorten moeten straks - in een grooten koffer. Begrijp je waarom? Wel, de tweelingen gaan uit logeeren. Ze mogen voor een paar weken naar grootvader en grootmoeder.

De tweelingen zijn maar wát in hun schik. Moeder gaat haar meisjes straks wegbrengen. Kijk, de koffer staat al klaar. Daar moet van alles in. Kleeren, zakdoeken, tandpoeder, tandenborstels.... En de panlappen, moeten die ook mee? Ja zeker. Ze liggen al klaar op tafel. De lap van Wil is met het roode randje. En die met het groene randje is van Til.

'Kee, moet je nog veel strijken?

Als je nou maar klaar komt, hè?' zegt Til.

'Je moet me niet zoo haasten' bromt Kee, 'je bent net "juffertje ongeduld". De trein gaat pas om twee uur.'

Til kijkt op den wekker, die op den schoorsteenmantel in de keuken staat.

Het is pas half elf, ziet ze. Dan komt Kee nog best klaar.

Kee staat in de keuken te strijken.

'Hier' zegt Kee 'neem dit stapeltje meer eens mee naar binnen. Maar niet kreukelen, hoor!'

Til loopt heel voorzichtig met het mooie witte strijkgoed naar de huiskamer.

Moeder zit op haar knieën naast den open koffer, die op den vloer staat.

‘Bent u al aan 't inpakken, moeder’, vraagt Til.

‘Ja, helpen jullie maar een handje.’

‘Boej heppele’, roept een hoog stemmetje.

‘Ja, broer mag meehelpen’, lacht moeder.

Dan gaat moeder alles netjes in den koffer leggen. Wil en Til geven telkens een nieuw stapeltje aan. Maar wie zucht er toch zoo? O, o, kijk nou toch 's! Daar komt die kleine Henkeman aandragen met vaders sigarenkistje.

‘Nee, maar’ .... lacht moeder. En Til zegt: ‘Broer denkt zeker, dat wij onderweg rooken. Domme Henkie, meisjes rooken toch niet.’

Maar Henkie begrijpt er niets van. Hij wil zoo graag meehelpen.

‘Dank je wel, hoor vent. Wat ben jij een groote jongen’, prijst moeder.

‘Onze poppen, moes, denkt u aan onze poppen?’ vraagt Wil.

Dat is waar ook. Hè, de koffer is haast te klein. Daar komt Kee het laatste stapeltje binnenbrengen.

‘Klaar, mevrouw’, zegt ze, ‘Wel, wel, ik ben er warm van geworden. Van deze schort is een

Daar komt die kleine Henkeman aandragen met vaders sigarenkistje.

knoopje gebroken. Ik zal er even een nieuw aanzetten.'

'Graag, Kee.'

Eindelijk, eindelijk kan de koffer op slot.

'Hè', denkt Wil, 'nu nog koffiedrinken en dan is het zoo tijd, om te gaan.'

'Heerlijk, hé', zegt Til, 'straks eerst een poosje in den trein zitten. En dan zijn we bij grootvader en grootmoeder.'

Ze kijken telkens op de klok, die vandaag o zoo langzaam vooruit komt. Of lijkt dat maar zoo?

Broer huilt, hij huilt om moesje.

'Stil nou, broer', zegt Kee, 'moesje komt straks. Broer is al zoo'n groote jongen, hé? En groote jongens huilen niet. Kee is ook groot. En Kee huilt niet. Papa is ook groot. En papa huilt ook niet.'

'Pappa toe', dwingt broer.

'Dat kan niet. Pappa zit boven te schrijven. Dat weet broer toch wel. En dan moet het heel stil zijn. Kom, dan gaan we voor het raam zitten. Dan zal Kee een mooi verhaaltje vertellen.'

Kee neemt broer op haar schoot. Ze gaat aan het vertellen. 't Is van een heel zoet jongetje, dat nooit huilt.

Broer snikt nog een paar keer, maar dán wordt hij ook weer een zoet jongetje. Want hij huilt

ook niet langer. Hij houdt zijn vingertje in zijn mond, en luistert naar Kee. Maar dat stilzitten is niets voor broer. Midden onder het verhaal ziet Kee, - dat Henkeman in slaap is gevallen.

‘Kom’ denkt Kee, ‘ik leg hem stilletjes in bed. Als hij dan wakker wordt, is mevrouw misschien weer van de reis terug. En dan is broer zijn verdriet heelemaal vergeten.’

Een geheimpje.

Grootmoeder staat aan het station. Ze wacht op den trein. Daar ginds heel in de verte komt hij aan. Het duurt niet lang, of hij staat hijgend stil. Zoo moe is hij van al dat draven.

Grootmoeder kijkt, of ze niet twee kleine meisjes ziet, die erg veel op elkaar lijken. Twee kleine meisjes, die allebei een witte jurk aan hebben.

Daar stappen de menschen al uit den trein. Ja, hoor, ze zijn er bij. Kijk ze eens zwaaien! ‘Grootmoeder! Daaaag!’

‘Wel, wel, zijn jullie daar’, lacht grootmoeder. ‘Prettig hoor, dat je weer eens een poosje bij ons komt.’

‘Als ze maar niet te druk zijn’, zegt moeder. ‘U bent het samen met grootvader zoo stilletjes gewend.’

‘O, maar moes, wij zullen heusch niet wild doen’, belooft Wil.

‘Nee, écht niet’, zegt Til.

‘We zullen eens kijken’, lacht grootmoeder.

‘Loopen jullie maar vooruit, moeder en ik komen wel.’

Daar gaan ze, twee aan twee. Wat loopen die meisjes vlug, veel vlugger dan moeder en grootmoeder.

‘Het is veel te warm, om zoo hard te loopen’, zegt moeder. ‘Ze weten den weg nog wel, denk ik.’

De koffer wordt straks door een witkiel thuisgebracht. Wil en Til vinden het erg jammer. Ze zouden zoo graag, al dadelijk de panlappen aan grootmoeder laten zien. En nu moeten ze nog zoo'n poos wachten. Til heeft al verteld:

‘Grootmoe, in den koffer zit iets, iets voor u.’

‘Hè, niet zeggen, wàt’, zegt Wil.

‘Laat grootmoeder maar eens raden.’

‘Iets voor mij? Dat raad ik nooit. Kan ik het opeten?’

Toen moesten de tweelingen lachen.

Nee, mis, maar we zeggen het lekker toch niet.

En nu moet grootmoeder ook geduld hebben. Net als de tweelingen.

Op den hoek van den dorpsstraat wachten ze even. Ze kijken om, en gaan dan nog een eindje terug.

‘Het is iets erg nuttigs, grootmoeder’, zegt Til wijs.

‘Wat maken jullie me nieuwsgierig. Wacht maar, ik zal jullie ook eens nieuwsgierig maken.’

‘Hè ja’, roepen de meisjes allebei.

‘Nou, luistert dan. Als we dadelijk thuis zijn, dan moeten jullie eens achter in den tuin gaan kijken. En nu zeg ik óok niets meer.’

‘Een nieuw kippenhok’, raadt Til.

‘Mis.’

‘Een priëeltje’, roept Wil.

‘Weer mis.’

‘Zeg u het dan maar’, vleit Wil.

‘Nee hoor, ik verklap het geheim niet.’

‘Dan loopen we hard, kom Wil.’

Ze zijn al haast bij grootmoeders huis. Daar staat de school.

‘Kijk’, roept Til, ‘daar heb je grootvader. Hij kijkt door het raam van de school.’

Ja, Wil ziet het ook. Grootvader knikt de meisjes vriendelijk toe.

‘Even naar grootvader toe gaan?’ zegt Wil.

‘Màg dat wel, zoo midden onder schooltijd?’ vraagt Til.

‘Wel ja, kind, natuurlijk, 't is toch onze eigen grootvader.’

Dan gaan ze de groote deur in. Daar staat met gouden letters boven: School met den Bijbel.

Ze loopen de gang door, naar grootvaders lokaal. Ze vergeten te kloppen, gooien de deur open en roepen: ‘Dag grootvader.’

‘Wel zoo, zijn jullie daar?’

Grootvader, die heel sterk is, neemt op iederen arm een van de tweelingen. De jongens en meisjes

Wil en Til op den arm van den bovenmeester.

lachen. Het is ook zoo'n leuk gezicht: Wil en Til op den arm van den bovenmeester.

‘En waar is moeder nou?’

‘Moeder en grootmoeder komen achteraan. Wij zijn vast vooruit geloopen.

Hè, we waren zoo nieuwsgierig, want er is iets, dat wij niet weten.’

‘Zóo, lacht grootvader. Heel de klas lacht weer mee. Ze zijn niet verlegen, die tweelingen.

‘Heb jullie Henkeman niet meegebracht?’

‘Natuurlijk niet, zegt Wil. Broer is nog veel te klein. Hij zou telkens om moeder huilen.’

‘Jullie niet, hé? Zulke groote meisjes huilen nooit.’

‘Nog wel 's een keertje’, zegt Wil eerlijk, ‘als we school moeten blijven, hé Til?’

‘Ja, ja’, lacht grootvader, ‘dat begrijp ik. En nou, een, twee, drie naar huis hoor! Wij moeten weer aan 't werk. Dag kleuters!’ Grootvader kust de tweelingen op de wangen, maar ze vegen het gauw af.

Wil vindt het eng. Het kriebelt zoo met dien baard.

Dag, grootva, roepen ze, daag!

Nu wéten ze het geheimpje. Achter in den tuin heeft grootvader zóo iets moois laten maken, zóo iets moois! Geen kippenhok, hoor! En geen priëeltje! Nee, iets veel fijners!

Een schommel, een echten schommel, nét als in een speeltuin. Grootvader heeft tegen groot-

moeder gezegd: Als de tweelingen hier komen, moeten ze prettig kunnen spelen. En als later Henkie meekomt, die kleine druktemaker, wat zal hij dán meedoen met zijn zusjes. En toen heeft grootvader dien mooien schommel laten maken.

'O, grootmoeder, hoe fijn', roept Wil.

'Wat een dikke touwen. Die zal wel stevig zijn, hé, moeder?'

'Nou', zegt moeder 'dat geloof ik ook wel.'

'Mogen wij er even op?' vraagt Til.

'Wel ja', zegt grootmoe 'als je maar voorzichtig bent.'

Wat gaat dat heerlijk. 'Niet te hoog. Til', waarschuwt moeder. 'En goed vasthouden.'

Terwijl de kinderen schommelen, vertelt grootmoe aan moeder:

'We hebben hem laten maken door iemand die al maanden zonder werk is. Hij wil zoo graag wat verdienen. Zijn vrouw komt weleens een daagje om kleeren te verstellen en kousen te stoppen. Dan verdient ze ook weer wat. Je kent haar misschien wel, vrouw Stok heet ze.

"O ja", zegt moeder "ze woont buiten het dorp in zoo'n klein huisje. Ja, die ken ik wel."

Daar komt Aaltje aan. Ze houdt een bakje in de hand. In het bakje zit voer. Ze strooit het voer in het kippenhok.

“Kok, kok, kok” doen de kippen, en ze beginnen heel gulzig te pikken.

“Aaltje”, zegt grootmoeder, “blijf jij even bij de kinderen? En pas je er op, dat ze niet te hoog gaan?”

“Ja, mevrouw, ik zal wel even hier blijven.”

Nu durven moeder en grootmoe gerust weg te gaan. Aaltje is zoo voorzichtig. Til vraagt al gauw: “Toe Aaltje, nou 's hóog!”

“Maar Aaltje zegt: “Nee, Til, dat mag niet. Ik zou geen raad weten, als je er afviel.”

Til trekt haar neus op. Ze zou wel graag roepen: “Hè, wat een flauwe meid ben jij!”

Maar dat durft ze toch niet goed. Want ze weet wel, dat ze gehoorzaam moet zijn, ook aan Aaltje.

“Daar is de man met onzen koffer”, roept Wil opeens. “Kom Til, dan gaan we gauw naar binnen.”

Aaltje houdt den schommel stil. En dan hollen de meisjes den tuin door, naar huis toe.

“De koffer”, hijgt Wil.

“Je doet ons schrikken”, zegt moeder. Til zou wel graag alles zóo maar op de tafel gooien, alles door elkaar. En dan grabbelen, tot ze de panlappen heeft gevonden. Maar moeder zegt: “Kalm aan, Til, laat mij het maar doen. Ik weet precies hoe alles in den koffer ligt.” En dan - dan komen al gauw de panlappen te voorschijn.

Grootvader, die juist uit school komt, kijkt ook mee. “Hè prachtig”, zegt grootmoeder. Zijn die nu voor mij? En heb je die al zelf gebreid? Wat een knappe kleindochters krijgen we al, hé, grootvader?”

“Nou”, zegt grootvader, 't is fijn hoor! “Welke vindt u 't mooiste?”, vraagt Til.

“Dat weet ik niet, ze zijn allebei even mooi”, Zegt grootmoeder.

“De groene is van mij”, zegt Til, maar het puntje heeft moes gehaakt.’

‘Ik ben er erg mee in mijn schik’, lacht grootmoeder. En ik dank jullie wel, hoor!

Waren het dieven?

Nu is het nacht geworden. Moeder is weer weggegaan, terug naar vader en naar den kleinen Henkeman. Moeder heeft gezegd: ‘Wil en Til, jullie zijn nu al zulke groote dochters van me. Zal je gehoorzaam zijn? En niet lastig of zeurig, denk er om.’

Dat hebben de tweelingen beloofd.

‘En hoor 's, moes, u krijgt een brief van ons’ heeft Til moeder in het oor gefluisterd.

Nu is moeder weer in de stad. Daar slapen ze allemaal rustig: vader, moeder, Henkie en Kee. De tweelingen liggen naast elkaar in het groote bed. Moeder heeft haar meisjes niet naar boven gebracht, maar grootmoeder. Want ze zijn nu in het huis van grootmoeder. Voor ze gingen slapen, hadden ze nog o zooveel te praten. Til heeft Wil wat in het oor gefluisterd. En Wil heeft geroepen: Hè ja, da's leuk, zeg! En toen hebben ze nog even zachtjes liggen praten. Want grootvader riep aan de trap: ‘Zoet gaan slapen, jullie!’ Maar eindelijk zijn de oogjes dicht gevallen. Grootvader en grootmoeder slapen ook. En Aaltje? Slaapt die ook in het huis bij grootmoeder?

Nou! Ga maar eens op zolder kijken. Daar heeft Aaltje maar wát een lief kamertje. Wat is het nu stil in huis! En wat is het stil om het huis heen!

Maar het is Juli en dan zijn de nachten erg kort. Het begint al vroeg een klein, klein beetje licht te worden.

Grootmoeder wordt wakker. Hè, ze heeft zoo akelig gedroomd. ‘Ik ben blij, dat ik wakker ben’, denkt ze. Wacht 's, wat droomde ik ook weer? O, ja, van een paar booze mannen, die Wil en Til meenemen wilden. Wat ben ik blij, dat het niet waar is.

Grootmoeder ligt nog even wakker, dán dut ze weer in.

Maar wat is dát opeens? Wat hoort ze daar? Ze luistert.....

Alles in huis is doodstil. Nee.. toch niet. Ze hoort wat bijzonders. Net, of er iemand buiten staat, die door de keukendeur naar binnen wil komen. Iemand, die stilletjes in huis wil. O, misschien wel een dief, misschien wel een booze man, die de kinderen mee wil nemen. Grootmoeder wordt bang. Haar hart klopt. Het gaat: bons, bons, bons. Haar tanden klapperen.

‘Hendrik’, fluistert ze, ‘Hendrik.’

Maar grootvader hoort het niet. Grootvader slaapt rustig voort. Grootmoe gaat overeind

zitten. Daar héb je 't weer. Er zit iemand aan de keukendeur. Nu hoort ze het duidelijk.

‘O, o, Hendrik, word toch 's wakker’, kreunt grootmoeder. ‘Er zijn dieven.’

‘Hè, hè, wat?’ zegt grootvader met een slaperige stem.

‘Dieven zijn er, sta nou toch op, man.’

‘Dieven?’

Grootvader zit nu ook overeind.

‘Ja, luister maar.’

‘Och’, bromt grootvader ‘ze kunnen er tóch niet in. De deur is op slot, dat weet je toch wel? Ik hóor geen dieven. Je hebt zeker gedroomd.’

‘Nee, echt niet, hoor! Daar héb je 't weer aan de klink. Ze willen naar binnen. Toe, Hendrik, sta toch gauw op. Denk om de kinderen.’

Ja, nu hoort grootvader ook dat vreemde geluid in den nacht.

‘Wacht maar’, zegt hij zacht, ‘ik zal ze leeren....’

Vlug staat hij op, kleedt zich aan en op de kousen sluipt hij naar de gang.

‘Mijn wandelstok .... wacht maar ....ik zal ze helpen .... dieven in mijn huis, diéven....

Zoo moppert grootvader en met zijn wandelstok in de hand loopt hij heel voorzichtig en heel zacht de gang door.

En grootmoeder? Ze heeft gauw een japon en

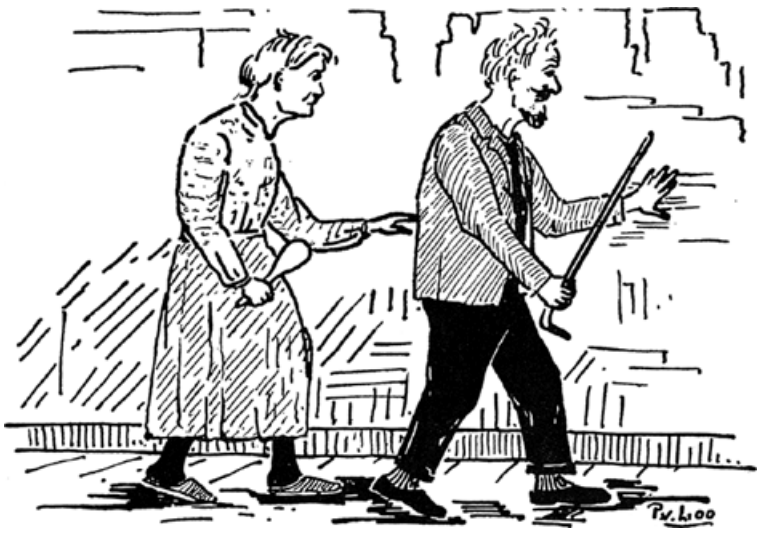

Grootvader met den wandelstok voorop en grootmoeder met een haarborstel dapper achter grootvader aan.

haar kousen aangetrokken. Want ze durft grootvader niet alleen laten gaan. Ze moet helpen. Grootmoeder is opeens erg dapper. Ze pakt vlug een haarborstel en stapt dan achter grootvader aan. Allebei loopen ze zachtjes, grootvader voorop.

‘Voorzichtig nou maar, Hendrik.’

‘Ja, ja.’

Grootvader laat zijn stok zien.

‘Ik zal ze wel helpen’, fluistert hij.

Grootmoeder houdt den haarborstel stevig vast.

‘Als ze je kwaad doen, Hendrik, die dieven, dán .... kijk 's .... dan sla ik ze boven op hun hoofd....

Daar zijn ze bij de keukendeur.

Grootvader doet de deur heel zachtjes open. Grootmoeders hart klopt toch zoo angstig. “O, o, wat naar, zoo in den nacht”, denkt ze.

En dan....

“Wel, wel, is me dát schrikken.”

Grootmoeder laat den borstel haast vallen.

In plaats van een dief, die in huis wil, staan daar - Wil en Til, die er uit willen. Zij hebben dat leven gemaakt aan de deur.

“Wat moét dat?” roept grootvader met een harde, booze stem.

Wil kijkt naar Til, die een erge kleur heeft. En Til kijkt naar Wil, die erg verlegen doet. Ze Zeggen niets, dat durven ze niet. Want groot-

vader is zóo boos en dan - die wandelstok. Dat beteekent zeker iets heel ergs.

"Wat moét dat?" zegt grootvader nog eens.

O, ze durven haast niet te praten en ze moeten toch antwoord geven. Ze wachten op elkaar, de zusjes. Til denkt: Zeg jij het maar, Wil. En Wil fluistert: "Durf jij?"

"'t Is nog zoo vroeg", zegt grootmoeder zacht.

"Jullie bent zeker in de war, hé?"

"Nee", zegt Til.

Nu komt Wil haar zusje helpen.

"We willen gaan schommelen."

"Zoo", zegt grootvader. Zijn stem klinkt niet zoo érg boos meer, vindt Til.

"En nou was de deur op slot, hé?"

"Ja", knikken ze verlegen.

"En dat is maar goed ook. Zulke rare dingen doen we hier niet. Ongewasschen naar buiten gaan, en de haren nog niet gekamd."

"Weet je wel, dat het pas half vijf is?" vraagt grootmoeder.

"Nee", zegt Wil, "maar we konden niet meer slapen."

"Allo, geen kunsten", bromt grootvader.

"Weer naar bed, hoor! Marsch!"

Daar gaan ze weer, naar boven.

Grootmoeder gaat mee. De tweelingen, die altijd zooveel te praten hebben, zeggen heele-

maal niets. Vlug trekken ze de kleeren uit, en de schoenen en kousen. De nachtpon wordt aangetrokken en dan gaan ze heel zoet in bed.

"Aaltje zal jullie wel roepen", zegt grootmoeder.

"Ja grootmoe."

Dan gaat grootmoe zachtjes naar beneden, op haar kousen. De tweelingen hooren de treden van de trap toch nog kraken

Grootvader slaapt weer. Maar grootmoeder kàn niet meer slapen. Ze beeft nog zoo van den schrik.

"Ik ga maar niet meer in bed", denkt grootmoe. Het wordt al zoo licht. Ik zal maar een kopje thee zetten en dan ga ik wat zitten breiën.

Een paar arbeiders, die naar hun werk moeten, komen voorbij.

"Wat is mevrouw van den meester al vroeg uit de veeren", zegt de een.

"Nou", knikt de ander. Misschien is er wat bijzonders aan de hand.'

Maar wát voor bijzonders - dat weten ze niet. Dat weten ze maar met hun viertjes: de grootouders en de tweelingen.

Alles wordt weer goed.

Grootvader is op school. Aaltje is bezig de bedden op te maken. Grootmoeder staat in de serre. Ze geeft alle planten een beetje water. De tweelingen loopen samen in den tuin. Zouden ze gaan schommelen?

O nee! Daar hebben ze heelemaal geen zin in.

Het is allemaal even naar vanmorgen.

Het begon al, toen Aaltje kwam zeggen, dat het tijd van opstaan was.

Aaltje zei: ‘Zoo levenmakers, zijn jullie wakker? Weest maar heel zoet beneden, want mijnheer kijkt zoo boos. Mijnheer wórdt niet graag gestoord in zijn slaap.’

Grootvader wàs nog een beetje boos, dat hebben Wil en Til allebei gemerkt.

Grootvader heeft aan het ontbijt heelemaal geen grapje gemaakt. En ze hebben maar stil voor zich gekeken. Ze hebben maar één boterham gegeten, want trek hadden ze niet. Grootmoeder zei: ‘Toe, jullie moet eten.’

Maar hoe kan je nou flink eten, als grootvader boos op je is? En hoe kan je nou prettig schommelen, als er zoo iets naars is gebeurd?

Til zegt: ‘Zullen we aan grootmoeder vragen, of we naar Welders mogen?’

‘Als jij het vraagt’, zegt Wil.

‘Nee, ik vraag het niet.’

‘Wat zullen we dan eens gaan doen?’

Til haalt de schouders op en zucht: ‘'k Weet niet.’

‘Ik weet wat’, zegt Wil zacht, ‘Hoor 's. We gaan aan grootmoeder vragen, of ze niet meer boos op ons is. Doen?’

‘Ja’, knikt Til.

Grootmoeder ziet de zusjes aankomen. Ze hoort een zacht stemmetje: ‘Grootmoe, is U asjeblieft niet boos meer?’

Nu gaat grootmoeder even zitten in zoo'n gemakkelijken stoel. Ze trekt de tweelingen naar zich toe en zegt: ‘Nee hoor, ik ben niet boos op jullie. Ik ben heel erg geschrokken vannacht, maar bóos ben ik niet.’

De tweelingen laten zich de blonde krullekopjes door grootmoeder streelen. Ze zeggen niets, want het is nu zoo heerlijk.

Grootmoeder is niet boos!

Dan slaat Til de armpjes om grootmoeders hals en fluistert: ‘Het gebeurt telkens opnieuw.’

‘Wat kindje?’

‘Dat we stout zijn.’

‘Dat wil ik wel gelooven’ zegt grootmoeder zacht.

De tweelingen kijken grootmoeder aan.

‘Wéet grootmoeder, hoe dat komt? En kan grootmoeder maken, dat ze niet meer zoo vaak stout zijn?’

‘Kijk 's’, zegt grootmoeder. Jullie weten wel, dat alle menschen zonde doen. En om nu van die zonden verlost te worden, hebben we allemaal den Heere Jezus noodig. Allemaal: Grootvader en grootmoeder net zoo goed als Wil en Til.’

‘Ja’, knikt Wil. Dat weten de tweelingen wel. Daarover heeft moeder ook al eens met de meisjes gepraat. En ze begrijpen het best. Nu zegt grootmoeder precies hetzelfde als moeder.

‘De Heere Jezus wil al onze zonden vergeven, als wij er Hem om vragen, telkens weer.’

‘Dat doen we iederen avond, grootmoe’, zegt Til.

‘Dan vragen we, of de Heere Jezus wil maken, dat we niet meer zoo ongehoorzaam zijn’, voegt Wil er bij.

‘Dan zal de Heere zéker naar jullie luisteren’, zegt grootmoeder.

‘En doén we dan geen kwaad meer?’ vraagt Til.

‘Ja, Til, kwaad doen we ieder oogenblik. We dénken vaak leelijke dingen en we zéggen zoo dikwijls iets, dat niet goed is. Daarom moet je maar telkens opnieuw bidden: ‘Heere Jezus,

wilt U dicht bij ons blijven, want we kunnen U nooit missen.'

Wil en Til hebben goed geluisterd naar grootmoeder. Ze hebben alles best kunnen begrijpen, want ze zijn al zeven jaar. En meisjes van zeven jaar zijn zoo heel dom niet meer.

Vrouw Stok.

Nu is alles weer prettig. Grootvader is ook niet boos meer, heeft grootmoeder gezegd. Ze mogen met Aaltje mee naar Welders, om melk te halen.

Vrouw Welders is toch zoo'n aardige boerin. Die is maar wát in haar schik, omdat Aaltje de tweelingen meebrengt. Hillegje roept maar: ‘Wat zijn ze gegroeid, hé moeder?’ Vrouw Welders lacht en zegt: ‘'s Jonge, jonge, nou! En ben jij nou Til?’

Natuurlijk raadt ze mis, want ze wijst op Wil.

‘En kan je kleine broer al loopen?’

‘Nou’, zegt Til. ‘En hij praat ook al wat.’

‘Zoo, zoo’ knikt vrouw Welders.

‘Aardig hé, een klein broertje? En gaan jullie nou 's met Hillegje naar het vee kijken?’ Dat willen ze graag.

Aaltje blijft even met vrouw Welders praten en naar de bloemen kijken.

Dan stappen de tweelingen met Hillegje mee. Ze mogen alles zien: de koeien, die Hillegje allemaal bij den naam noemt, de varkens en de biggen, die er zoo leuk roze uitzien, en dan....

Dan gaat Hillegje schudden aan de takken van

een dikken boom. Daar vallen .... boem, boem, boem .... allemaal lekkere rijpe pruimen. Wil heeft haar handen al heel gauw vol en Til begint maar vast te eten.

‘Wacht maar even’, zegt Hillegje, ‘ik zal een grooten zak halen, dan mag je ze mee naar huis nemen.’

Hè, wat een zakvol wordt dat! Fijn!

‘Kijk 's, grootmoe!’ roept Til al uit de verte. Maar is dat grootmoe wel, die daar voor het raam Zit?’

‘Welnee’, lacht Wil, dat is grootmoeder niet, dat is....

‘Wat een gek mensch’ zegt Til, ‘o kijk 's, ze heeft een bult.’

‘Ze zit te breien, geloof ik.’

‘Nietwaar, te stoppen, kousen te stoppen.’

Aaltje hoort niets, want de meisjes fluisteren heel, heel zacht samen.

Dan gaan ze naar binnen. Aaltje zet de versche, warme melk in den kelder en Wil en Til loopen de gang door, naar de huiskamer.

‘O, kijk nou 's’, lacht Wil, ‘wát 'n hoed. En zoo'n gekke mantel.’

Samen staan ze bij den kapstok in de gang en hebben heel veel pret.

‘Ga jij eerst maar naar binnen.’ Wil geeft Til een duwtje. Dan staan ze allebei in de huiskamer.

Grootmoeder schenkt koffie. En daar bij het raam zit het ongelukkige vrouwtje.

‘Dat zijn mijn kleindochters nou, vrouw Stok’, zegt grootmoeder vroolijk.

Het vrouwtje kijkt door haar bril heen en lacht. Ze knikt de tweelingen vriendelijk toe. De meisjes lachen ook.

‘Wat een raar mensch’, denkt Til.

‘Eng, zoo'n bultje’, denkt Wil.

Maar zéggen durven ze zooiets niet.

Wil houdt den zak met pruimen omhoog. ‘Kijk 's, grootmoe.’

‘Wat 'n pruimen’. Grootmoeder schudt het hoofd al maar heen en weer.

‘Bewaar u ze maar voor ons’, zegt Til.

Dàn gaan ze schommelen. En ze vergeten, dat ze zoo leelijk gedaan hebben, allebei. Of is het niet leelijk, om een ongelukkig vrouwtje uit te lachen? En ze vergeten ook, dat de Heere God alles gehoord en gezien heeft.

Een brief naar huis.

Daar zitten de tweelingen nu. Ze willen een brief naar huis schrijven. Maar wat is dát moeilijk! Grootmoeder heeft gezegd: ‘Het is veel aardiger voor vader en moeder, als je er niet mee geholpen wordt.’

Wil zucht er van. ‘Wat moet er boven?’

‘Ik weet wat’, zegt Til. We zetten er boven: ‘Lieve allemaal. Schrijft dat maar vast op, Wil. Jij schrijft het mooiste van ons tweeën.’

Wil neemt haar potlood en begint.

Hoofdletters zijn nog te moeilijk, die hebben ze nog niet leeren schrijven.

Ze schrijft alles met gewone letters.

Daar staat het:

lieve allemaal.

Wil bijt op haar potlood. Ze weet niets te schrijven. ‘En nou verder’, zegt ze.

‘Nou, je schrijft, dat het hier erg prettig is en dat we pruimen gehad hebben bij Welders en dat vrouw Stok gisteren geweest is....’

‘Nee’, zegt Wil, ‘over vrouw Stok schrijf ik niet.’

‘Dat de schommel zoo fijn gaat.’

‘Ja’, zegt Wil ‘en dat Tootje mag komen spelen, willen we dat er ook inzetten?’

Til klapt in haar handen. ‘Ja, ja, dat wordt een lange brief. Fijn zal moes dat vinden’.

Wil begint te schrijven en Til kijkt, of het goed gaat en of haar zusje niets vergeet. Een héél kantje is al haast vol, als grootvader uit school komt. Grootvader mag den brief lezen. Hij neemt een blauw potlood om de fouten te verbeteren. Want heelemáál alleen kunnen ze het nog niet. Vanmiddag zal Wil hem zonder fouten overschrijven.

Nu ziet de brief er netjes uit. Wil heeft er zoo haar best opgedaan. Zal ik hem jullie eens stilletjes voorlezen? Luistert dan:

lieve allemaal,

het is hier heel prettig. de schommel is fijn. het is erg warm. is henkie zoet? of huilt hij nog wel eens? zou hij begrijpen, dat wij weg zijn? wij zijn bij welders geweest, daar hebben wij pruimen gekregen, en grootvader moet alleen morgen nog naar school. u hebt de groeten van grootva en grootmoe en hoor u 's moes. aaltje gebruikt de panlappen al. ze had ze erg noodig. morgen gaan we vragen of tootje mag komen spelen, ze is hier pas komen wonen ze heet tootje vos. haar vader

is dokter. en nu weet ik niets meer. wat een lange brief hè moes? til heeft alles haast voorgezegd en ik heb hem geschreven. grootva heeft de fouten er uit gehaald. u hebt van allemaal de groeten en als u of vader ons komt halen, moet u broer maar meebrengen, zegt grootmoe
allemaal gedag van
uw liefhebbende
wil en til
dag, dag, dag.

'Ziezoo', zegt grootmoeder, nu het adres nog. Een postzegel op de enveloppe en klaar is Kees.'

'Mogen we zelf den brief op de post brengen?' vraagt Til.

'Weten jullie dan den weg?'

'O ja grootmoe, het postkantoor is een klein eindje voorbij de kerk.'

'Zal Aaltje met je meegaan?' Want ik ben bang, dat jullie onder een auto komen.'

'Hè nee, grootmoe', vleit Til, 'mogen we alleen? We gaan toch ook alleen naar school?'

'Nou, toe dan maar. Ik zal het dan maar wagen. Zal je niet lang wegblijven?'

'Nee, grootmoe.'

Daar gaan ze, de tweelingen.

Grootmoeder kijkt de meisjes na, tot ze aan de bocht van den weg zijn. Dan gaat ze zitten

naaien in de serre. Ze hoort daar zoo duidelijk de schoolkinderen zingen.

Ze zingt zachtjes mee. Naaien en zingen tegelijk, dat gaat best. Er zijn versjes bij, die grootmoe zélf nog geleerd heeft, toen ze een klein meisje was.

Hè, wat is het warm in de serre.

'Als er maar geen onweer komt', denkt grootmoeder. Telkens gaat het zonnetje even weg. En het begint zoo te waaien. Het droge zand op de speelplaats stuift in het rond. Grootmoe veegt haar bril eens goed, zet hem dan weer op en kijkt den weg af. Waar blijven de kinderen toch! O, o, wat wordt de lucht donker. En - hoort ze het goed - dat rommelen in de verte - is dat onweer?

Grootmoeder schrikt. Hoor, wéér dat gerommel, nu nóg erger dan daareven. Het onweert. En de kinderen zijn er niet. Waar zouden ze toch zijn? Grootmoeder heeft geen rust meer. Ze gaat Aaltje roepen. En sámen kijken ze den weg nog eens af. Maar - ze zien geen Wil en geen Til.

'Ik zal ze wel gaan zoeken, mevrouw', zegt Aaltje. Maar nóg is grootmoeder niet gerust, want - daar vallen groote, groote druppels, wel Zoo groot als halve stuivers.

Grootvader kijkt eens door de ramen van de school naar buiten. Grootvader is zoo bang niet.

Maar die weet ook niet, dat de kinderen onderweg zijn, met dunne jurkjes aan. Grootvader denkt: ‘Lekker zoo'n regentje!’ Maar grootmoeder zucht: ‘Ach, wat zullen ze nat worden, die kinderen!’

Van een kermiswagen.

Wil en Til hebben eerst den brief op de post gebracht. En toen? Zijn ze toen weer omgekeerd, naar huis terug? Ja, dat hebben ze grootmoeder wel beloofd, maar....

Daar opeens zien ze een grooten wagen aankomen.

‘Kijk nou 's’, wijst Til.

‘Da's een kermiswagen’, zegt Wil. ‘Leuk hé, die kleine gordijntjes voor de raampjes’.

‘Nou! En wat is hij prachtig geschilderd, hé, rood en groen!’

‘Zie je dat, bovenop is een pijp, en daar komt rook uit. Ze koken wat, geloof ik.

De wagen komt dichterbij, gaat langs de meisjes heen. Vlug gaat hij niet vooruit, het arme, magere paard kàn niet zoo gauw voortkomen, met zijn Zware vracht.

‘Wij er achter, zeg’, fluistert Wil.

De meisjes wandelen mee, hoe langer hoe verder van huis af. 't Is ook zoo leuk, je kan nét alles zien, wat er binnen gebeurt. De achterdeurtjes van den wagen staan heelemaal open. Op het trapje zit een vies kindje van een jaar of vijf kralen te

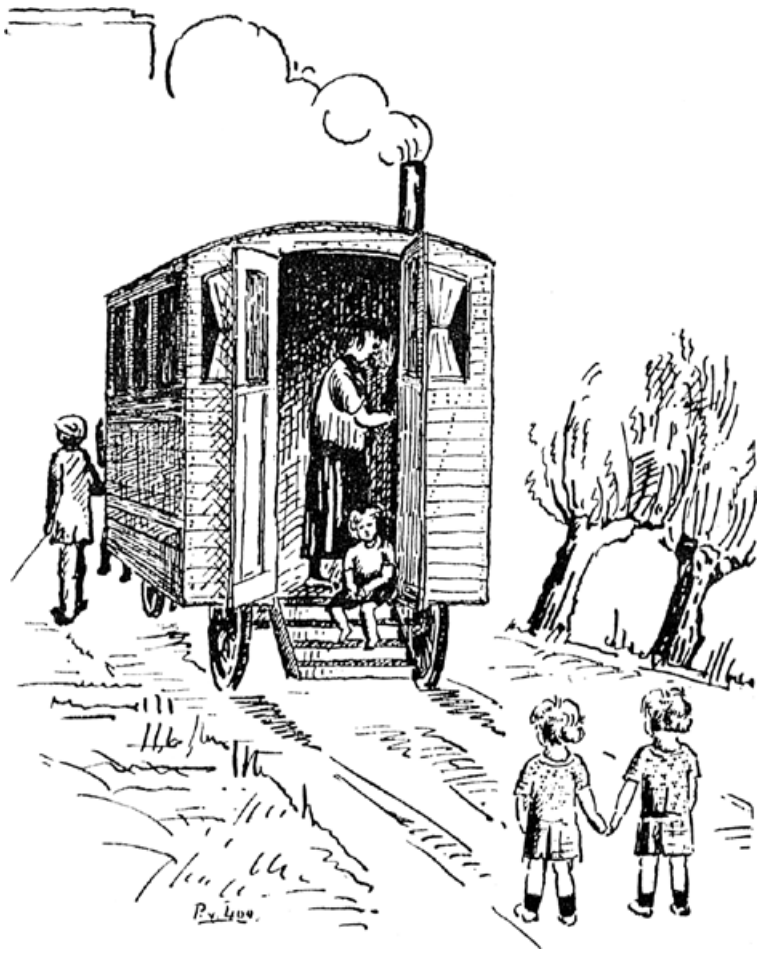

‘Da's een kermiswagen’, zegt wil.

rijgen. ‘Bah, wat vuile handjes en wat een rare bos haar’, zegt Til zachtjes.

‘Bloote voeten, zie je wel’, zegt Wil zachtjes terug.

Binnen in den wagen zit een vrouw bij een fornuisje. Ze rookt een pijp, en roert in een pan met eten. Op den vloer staat nóg een pan. Alles ziet er even rommelig en vies uit. De tweelingen zijn blij, dat ze niet mee hoeven te eten.

Nu staat de wagen stil. Een man met pikzwart haar komt naar buiten. Hij bindt het paard aan een boom vast.

En dan - dán merken de tweelingen, dat ze een heel eind van huis zijn.

Wil zegt angstig: ‘Wat wordt het donker. En wat gaat het waaien.’

‘O’, schrikt Til, ‘onweer, hoor maar.’

Allebei denken ze aan grootmoeder. Wat zal die toch in angst zitten. Til huilt haast. Ze is bang voor die harde slagen in de lucht.

Maar Wil is dapper. Ze slaat haar arm om haar zusje heen. ‘Kom maar’, zegt ze, ‘we gaan hard terug loopen. Ik weet den weg wel.’ Dàn loopen ze samen terug, op huis aan. Aan den kermiswagen denken ze niet meer. Hè, nu gaat het regenen ook. En ze zijn zoo ver van huis.

‘Heb je nou ooit! Jullie zoo saampjes uit?’

De tweelingen staan stil. Bij een bocht van den

weg loopen ze haast tegen vrouw Stok aan. Vrouw Stok met haar raren, wijden mantel aan. Maar lachen doen ze nu niet. Want Til is angstig. En het begint zoo heel hard te regenen.

‘Kijk 's, kruip onder mijn mantel.’

‘Ach, ach’ kinderen, wat zullen jullie nat worden met je dunne kleertjes aan. Kom maar gauw hier. Kijk 's, kruip onder mijn mantel.

Dan heb je van den regen geen last meer.’

Wil schudt van neen. Maar Til doet het. Nu is ze niet zoo bang meer. Net, of je thuis achter een gordijn kieke-boe speelt met broer.

‘Kom, lieve kind’, zegt vrouw Stok tegen Wil, ‘wees maar niet verlegen. Kijk 's, de mantel is wijd genoeg.’

Wil gaat er nu ook onder staan.

‘Wat een bui, wát een regentje’, zegt vrouw Stok. Maar jullie staan lekker droog hé?’

Wil en Til zeggen niets.

‘Toch een aardig mensch’, denkt Wil.

‘Leelijk van ons’, denkt Til, dat we haar uitgelachen hebben. Gelukkig maar, dat grootmoeder het niet weet en Aaltje niet en vrouw Stok zelf ook niet.

Niémand heeft het gehoord.’

Niemand? Kom, Til weet wel beter. Maar daaraan denkt ze liever niet. En toch - toch moét ze er elk oogenblik aan denken. De Heere Jezus weet alles. Hij heeft alles gezien en álles gehoord.

Het is nu stil geworden op den weg.

Het waait niet meer en het onweert niet meer. Ze wachten nu met z'n drietjes, tot de regen bedaren zal.

En Til? Til heeft de handjes gevouwen en de oogjes gesloten. Til bidt. Ze vraagt den Heere

Jezus om vergeving. Vrouw Stok ziet het niet en Wil ziet het niet. Alleen de Heere Jezus hoort het, dat Til bidt:

Lieve Heere Jezus, ik ben erg stout geweest. Wilt U het mij vergeven? En blijf Gij maar dicht bij ons, Heere. Wil mij helpen dat ik nooit meer iemand uitlach, die ongelukkig is. Want zonder U doe ik het toch weer, Amen.

Nu regent het niet zoo hard meer.

‘'t Mindert al aardig’, zegt vrouw Stok.

‘En kijk 's, daar komt Aaltje aan. Ze komt jullie zoeken, denk ik.’

De tweelingen schuiven den mantel op zij.

‘Wat staan jullie daar aardig’, lacht Aaltje. Ze is blij, dat de kinderen terecht zijn.

‘Nou, wat zeg je daarvan’, lacht vrouw Stok terug. ‘Mevrouw was zeker ongerust hé? Maar ze zijn heelemaal niet nat geworden. Door zoo'n dikken, ouwerwetschen mantel dringt de regen niet gemakkelijk heen.’

‘We gaan maar gauw, vrouw Stok’, zegt Aaltje. ‘Vriendelijk bedankt, hoor!’

‘Daag’, groet vrouw Stok terug.

De tweelingen geven haar een hand en zeggen ook: ‘Dank u wel, vrouw Stok.’

Dan gaan ze met Aaltje mee, onder de paraplu. Aaltje vertelt, dat grootmoeder zoo ongerust is.

En de tweelingen vertellen van dien mooien kermiswagen.

‘Foei toch’, bromt Aaltje, ‘ze hadden jullie wel mee kunnen pakken.’

Grootmoeder kijkt al uit. Gelukkig, daar ziet ze het groepje aankomen.

‘Kom maar gauw binnen’, zegt ze. ‘Jullie zijn zeker doornat?’

‘Voel u maar 's’, zegt Wil, we zijn heelemáal niet nat. Dán gaan ze nóg eens aan het vertellen.

Grootvader, die een kopje thee drinkt en de krant leest, luistert mee.

‘Je mág niet achter een woonwagen aanloopen’, zegt grootmoeder. ‘Je had me toch beloofd, naar huis te komen?’

‘'t Was zoo'n mooie’, zegt Wil.

‘En binnenin was 't zoo leuk’, zegt Til.

Grootmoeder vindt haar kleindochtertjes erg ongehoorzaam. En grootvader schudt langzaam het hoofd heen en weer.

O, o, dat doet grootvader altijd, als hij de tweelingen stout vindt.

Nu liggen ze weer in het groote bed.

Het maantje schijnt. Het maantje luistert, maar het vertelt niets.

Waar hebben de tweelingen het toch zoo druk over?

‘Als vrouw Stok jarig is’, zegt Wil, zullen we haar dan wat geven?’

‘Ja, da's goed. Dan vragen we aan grootmoeder, wat ze het liefste heeft, hé?’

‘Zij kan het niet helpen van dat bultje’, begint Wil weer. ‘Gelukkig, dat niemand er wat van weet.’

Til zegt niets. Haar hartje klopt. Ze voelt, dat ze erg rood wordt. Zou ze er eens met Wil over praten?

‘Wil hoor 's! De Heere Jezus weet het, van ons allebei.’

Ja’, zegt Wil zacht. ‘Zullen we om vergeving vragen?’

‘Ik héb het al gedaan’, fluistert Til.

Dan wordt het stil in de kamer, want Wil bidt. En Til houdt de oogjes dicht en vouwt de handjes. Ze bidt mee met haar zusje. Het maantje lacht. Het maantje denkt: de meisjes slapen. Kom, ik zal maar gauw weggaan. Dan wordt het donker in de kamer. Het wordt nacht.

Tootje.

Wil en Til zijn vroeg wakker. Het zonnetje schijnt ook zoo in de slaapkamer. En dán word je vanzelf wakker.

‘Vanmiddag fijn he?’ begint Wil. ‘Dan komt Tootje spelen.’

‘Ja’, knikt Til. ‘We vragen aan grootmoeder, of we haar mogen halen.’

‘Dat mág niet, je zal 't zien’, zegt Wil.

‘Als we gisteren nou nog regelrecht naar huis waren geloopen....’

Wil trekt haar neusje op. Grootmoe is toch erg bang hoor! We zijn toch al zéven jaar!

Wil zegt niets. Ze springt maar vast uit bed. Voor haar ledikant knielt ze neer. En als ze gebeden heeft, wascht en kleedt ze zich vlug. Ze zal grootmoeder eens verrassen. Zacht loopt ze de trap af. Hè, nu kraken die treden toch weer zoo.

Grootmoe is al op. ‘Wel, wel’, zegt ze, ‘bén jij daar al? Slaapt Til nog?’

‘Nee grootmoe, Til komt ook gauw beneden.’

‘Zet jij dan de theekopjes maar vast klaar’, zegt grootmoeder.

Dat kan Wil al netjes. Voorzichtig zet ze de

kopjes op de ontbijttafel. Grootmoeder schenkt een kopje thee in. ‘Leuk zoo met z'n tweetjes’, denkt Wil.

Ze staan aan het hek uit te kijken, de tweelingen. Want - zóo komt Tootje.

Til heeft nog gevraagd: ‘Hè, toe grootmoe, mogen we Tootje gaan halen?’ Maar grootmoeder wou er niets van hooren.

‘Nee, nee, dát kan niet’, heeft ze gezegd.

De meisjes begrijpen wel, waarom niet.

Til heeft even een lip getrokken, maar grootmoeder deed net, of ze het niet zag.

En daar is Tootje nu. De kinderjuffrouw heeft haar gebracht. En die komt haar straks ook weer halen.

‘Dáag’, zegt Tootje.

‘Dáag’, zeggen de tweelingen.

Ze nemen Tootje ieder bij een hand en gaan langs grootmoeders huis, den tuin in.

‘Ga je mee schommelen’, vraagt Wil.

‘Ja’, knikt Tootje.

‘Heb jij thuis ook een schommel?’

‘Nee.’

‘Waar speel je dan mee?’ vraagt Til.

‘Met mijn poppen.’

‘O. Hoeveel poppen héb je?’

‘'k Weet niet’, zegt Tootje.

‘Wéet je dat niet? Kan je dan niet tellen?’ vraagt Wil. ‘Ik wel, ik kan wel tot honderd tellen.’

En dan begint ze: een, twee, drie....

In een oogenblik is ze bij twintig.

‘Ik kan nog veel verder tellen’, zegt Tootje.

‘En je weet niet eens, hoeveel poppen je hebt.’

‘'s Kijken.’ Tootje telt op de vingers: ‘Elsje en Lijs en 't negertje, dat is drie en Mieke en Geertje, da's al vijf hé? Nou en dan Jo, die is verpleegster, dat is zes, en vijf kleine kindertjes, dat is....

‘Elf’, zegt Wil vlug. ‘Wat een boel, elf poppen.’

‘En een matroos, maar die heeft maar één been.’

‘Ts’, zegt Til, ‘twaalf poppen. Zijn die echt van jou alléen?’

‘Ja, ik bén haast altijd alleen.’

‘Waar is je moeder dan?’ vraagt Til nieuwsgierig.

‘Weg.’

‘Waar naar toe?’

‘Erg ver weg, maatje is ziek.’

‘O’, zegt Wil, ‘wat naar.’

‘Zeg jij maatje?’ vraagt Til.

‘Ja’, knikt Tootje.

‘Wij zeggen gewoon “moeder.” Kom mee dan gaan we schommelen, hè?’

Eerst mag Tootje op den schommel. Ze durft niet erg hoog. Telkens geeft ze een gilletje, als Til haar even duwt.

‘Durf je niet?’ vraagt Wil.

‘Ja’, zegt Tootje dapper. Maar Wil gelooft er niets van.

‘Laat mij eerst maar 's’, zegt ze.

Dan gaat Wil op den schommel. Til geeft haar een zetje. Wat gaat dat lekker hoog.

‘Pas op’, waarschuwt Til, ‘hooger mag niet.’

‘Och kind, juist leuk.’

Wil zal Tootje eens laten zien, wat ze durft. Hè bah, da's jammer. Daar komt die vervelende Aaltje aan. Nu is 't natuurlijk uit.

‘Wil’, roept ze, ‘zal je dat eens laten?’

‘Voor jou?’ roept Wil terug.

Til kijkt eerst Wil en dán Aaltje verschrikt aan. Ze vindt haar zusje erg brutaal.

Tootje friemelt wat aan haar ketting.

Til denkt: Als er nu maar niet iets naars gebeurt.

Aaltje laat den schommel uitzwaaien.

Ze kijkt naar Wil, die heelemaal rood wordt.

‘Nou ik’, zegt Til. ‘We zullen niet meer zoo hoog gaan’ belooft ze.

‘Goed’, zegt Aaltje. ‘Dan ga ik maar weer.’

Elk op de beurt mag nu op den schommel.

Grootmoe komt ook eens kijken. Ze knikt Tootje vriendelijk toe.

‘Komen jullie een glaasje limonade drinken?’ vraagt ze aan de meisjes.

Nou, of ze dat willen. Ze hebben alle drie een vreeselijken dorst gekregen.

Ze gaan langs de keukendeur, die open staat. Maar Wil kijkt niet naar binnen, dat durft ze nu niet.

Grootmoeder heeft de limonade ingeschonken.

Lekkere roode is 't met een rietje er in.

Grootmoe praat met Tootje. Maar Wil hoort niet, wát ze zeggen. Ze denkt aan heel wat anders. Weet je wáaraan?

‘Kom’, zegt Til, ‘nou gaan we weer spelen, hé? Wil je onze poppen eens zien? Zullen we moedertje doen?’

‘Goed’, knikt Tootje.

‘Aftellen, wie moeder is’, zegt Wil. En ze begint meteen: ‘Iene miene, mutten, tien pond grutten, tien pond kaas, jij bent de baas.’

Til mag moeder zijn. Ze kijkt, of Tootje het geen prachtige poppen vindt. Zulke mooie kanten jurkjes hebben ze aan. En echt haar!

Zou zij er wel zulke mooie bij hebben?

Tootje zegt: ‘Zijn ze dát nou?’ ‘Ja, maar thuis hebben we er nog elk een’, vertelt Til. ‘Echt haar, zie je 't?’

‘Ja’, knikt Tootje.

Daar komt Wil aandragen met een keurig serviesje. In het trekpotje zit thee, in den suikerpot suiker en in het melkkannetje heeft grootmoeder melk gedaan. Nét, als groote menschen. Een schoteltje met flikjes is er ook al bij.

‘Fijn!’ Til klapt in de handjes.

‘Jou pop heeft maar één oor. Wil’, zegt Tootje opeens.

‘Ja, dat heeft Henkeman gedaan.’

‘Wie is dat?’

‘Onze kleine broer. Hij heeft mijn kindje laten vallen en toen ging er een oortje af.’

‘Ik wou, dat ik ook een broertje of een zusje had’, zegt Tootje. ‘Niks leuk, als je altijd haast alleen moet spelen.’

Nee, dat vinden de tweelingen ook.

Ze zouden Henkie voor geen geld willen missen.

‘Ziezoo, nou is alles klaar’, zegt Til. ‘Nou moeten jullie even weggaan. En dan kom je zóo op theevisite.’

Daar gaan ze, Wil en Tootje. Dan kloppen ze netjes aan. Til doet de deur open.

‘Dag mevrouw Postma, dag mevrouw Vos’, Zegt Til deftig.

De mevrouwen lachen.

‘Komt u binnen. De kindertjes slapen.’

Wil en Tootje houden de hand voor den mond,

zóo moeten ze lachen. Die Til doet net, of alles echt is, of ze groote menschen zijn.

‘Nou niet zoo lachen jullie, wat is daar nou voor geks aan’, moppert Til. En dán zegt ze vriendelijk: ‘Gebruikt u suiker en melk in de thee, mevrouw Vos?’

Tootje knikt: ‘van allebei een klein beetje.’

‘Ik véel suiker’, zegt Wil.

‘Dat is niet netjes, als je op visite bent, om zoo gulzig te zijn.’ Til kijkt een beetje boos.

‘En zooveel suiker is er niet.’

De visite krijgt nu een kopje thee en allebei mogen ze snoepen van het schoteltje.

‘Wat een heerlijke bonbons, waar háalt u die?’ vraagt Wil.

‘O, bij .... bij....’ Til weet het zelf niet, waar grootmoeder de flikjes altijd koopt.

‘Die komen uit de stad, uit zoo'n fijnen winkel’, Zegt Til, een beetje nuffig.

‘Nou, ze zijn erg lekker’, vindt Wil.

‘O’, zegt opeens Tootje, ‘de kindertjes worden wakker.’

Moeder Til neemt ze op haar schoot.

‘Dat doen ze graag’, zegt ze, ‘bij mij op schoot zitten.’

Dan gaan de drie mevrouwtjes een beetje zitten babbelen. Ze drinken een heeleboel thee en - eten alle flikjes op.

Ieder op de beurt mag moeder zijn.

Jammer, dat de kinderjuffrouw Tootje al zoo gauw komt halen.

'We spelen juist zoo leuk', zegt Wil.

'Mag ze nog een beetje blijven?' vleit Til.

Maar dat kan niet. De juffrouw belooft, dat Til en Wil ook eens bij Tootje terug mogen komen. De volgende week!

Dat vinden de tweelingen heerlijk.

'We brengen onze poppen mee', roept Til, als Tootje allang het hek uit is. En dansende gaan ze naar binnen, naar grootmoeder.

Wat een fijne middag is dat geweest!

Bij vrouw Stok op visite.

Wat zijn de tweelingen al vroeg met Aaltje aan het wandelen. Waar gaan ze toch heen? Wel vrouw Stok is jarig en nu gaan ze haar eens verrassen. Want in de tasch, die Aaltje draagt, zitten een paar warme winterpantoffels. Grootmoe heeft gezegd: ‘'t Is nog lang geen winter, maar dát geeft niet. Vrouw Stok zal er wel erg blij mee zijn.’

Uit hun eigen spaarpot zullen ze de pantoffels betalen. Leuk hé?

‘Is het nog ver?’ vraagt Til

‘Nee, niet zoo erg’, zegt Aaltje.

‘Zoo dadelijk moeten we rechtsaf en dan -’

‘O kijk, daar héb je 'm’, roept Wil opeens.

‘Wat?’ vragen Til en Aaltje tegelijk.

‘De kermiswagen. Ik zie hem door de boomen heen.’

‘Ja, nu zien ze hem alle drie.’

‘Wat een rommeltje’, bromt Aaltje.

‘Wat maken ze een leven’, fluistert Wil.

‘Ketellappers’, zegt Aaltje. ‘Hoor je wel, hoe die man zit te kloppen? Ze gaan overal aan de huizen vragen, of de menschen ook kapotte

ketels hebben. Kijk. daar komt een vrouw aan met drie kapotte ketels bij zich. Dat is de vrouw van den ketellapper, denk ik.'

Wil en Til blijven staan, om eens goed te kijken. Maar Aaltje zegt:

'Nee hoor, de morgen is tóch zoo gauw om. Wij moeten verder. En vanmiddag eten we vroeg. Want jullie gaan toch spelen bij Tootje Vos? Laten we maar wat aanstappen.'

''t Is zoo warm', moppert Wil. Maar ze loopen toch wat vlugger. 'Dáar heb je het huisje van Stok', wijst Aaltje.

'Wel, wel, dat is aardig' roept de jarige vrouw al uit de verte. Zooveel visite op mijn verjaardag! Wat aardig van jullie!'

Dan stappen ze het kleine huisje binnen. Eerst wenschen ze vrouw Stok geluk met haar verjaardag. En nu gaat Aaltje de tasch leegpakken.

'Kijk 's, vrouw Stok' zegt ze, 'mevrouw heeft een tulband gebakken, daar moet je met je man maar 's van smullen.'

Ze duwt Wil het andere pakje in de hand.

'Dat is van ons samen', zegt Wil.

'Oooo.' Wat een pracht van pantoffels! Nee maar! Dank je wel hoor! En wil je mevrouw ook vriendelijk bedanken voor dien heerlijken tulband? Wacht, ik zal Stok even roepen. Hij zit achter, in het schuurtje, hout te hakken.'

Til vindt het leuk in het kleine kamertje. Dat fluistert ze Aaltje in het oor.

Wil zit erg nieuwsgierig rond te kijken. Ze wil zoo graag lezen, wat er op dien gekleurden wandtekst staat. Maar het zijn zulke vreemde letters. Zou Aaltje het kunnen lezen?

'Wat staat daar op?' vraagt ze.

En nu leest Aaltje: De Heere is mijn Herder, mij zal niets ontbreken.

De tweelingen denken allebei: Grootmoeder heeft gezegd, dat Stok al zoo lang zonder werk is. Dan kan hij toch niets verdienen. En als je geen geld meer verdient, ben je arm. Maar als je niets ontbreekt, dán ben je rijk. Rijk en arm tegelijk, dát gaat toch niet.

Nu komt vrouw Stok weer terug. 'Mijn man is zóo klaar', zegt ze, 'hij wil zich eerst wat opknappen. En nou zal ik 's koffie inschenken, ik heb een sterk bakje gezet. Houën jullie van koffie?'

'Ja', knikken de tweelingen. Ze krijgen thuis en bij grootmoe alleen 's Zondags een kopje koffie met heel veel melk, maar dat zeggen ze niet. En Aaltje zegt ook niets.

'Koffie met tulband', lacht vrouw Stok.

'Och, och, net als bij de rijke menschen. Dáar heb je mijn man.'

'Wel gefeliciteerd hoor', zegt Aaltje en de meisjes mompelen ook wat.

‘Hè, hè, ik heb 't warm gekregen’, zegt Stok.

‘'s Jonge, jonge, koffie met gebak, dàt zal smaken’, lacht hij. ‘Wat hebben we 't goed vandaag.’

‘We hebben het altijd goed’, zegt zijn vrouw.

De tweelingen begrijpen er nu heelemaal niets meer van. Dat is toch niet écht waar!

Maar wat zegt vrouw Stok daar toch?

‘Want zie je, we kennen den Heere Jezus. Hij is onze Herder. En wij zijn Zijn schapen. En Hij zorgt voor ons, áltijd. Daarom zijn we rijke menschen, is 't niet waar, Stok?

Nu begrijpen de meisjes het opeens.

Dus kan het toch - arm en rijk zijn tegelijk.

‘Kom, wij moeten naar huis’, zegt Aaltje, want we eten vroeg vandaag. Een prettige dag samen, hoor!

‘Dank je, Aaltje, voor álles hoor kind. En de groeten aan mijnheer en mevrouw.’

Dan gaan ze weer. Ze kijken nog eens om.

Vrouw Stok wuift met haar hand. Maar ze loopen vlug en zijn in een oogenblik bij den zijweg.

‘Wat wonen ze daar leuk, hé?’ zegt Til.

‘Nou’, zegt Wil.

Aaltje wischt haar voorhoofd af met haar zakdoek. ‘Foei’, zucht ze, ‘is me dat loopen!’

Maar ze zijn nog net op tijd thuis.

Tootje leert bidden.

Grootvader heeft nu ook vacantie.

‘Ik breng jullie wel even weg’, zegt hij na het eten.

‘Maar u moet u nog verkleeden’, pruilt Wil. ‘En dat duurt zoo lang.’

‘En jullie haren moeten nog opnieuw geborsteld worden’, lacht grootvader, ‘want zóo ga ik niet met jullie uit. En dan wil ik eens zien, wie het eerste klaar is.’

‘Wedden, grootva?’

‘Nee, nee, ik wed niet, maar je zult zien, dat ik het win.’

De tweelingen hollen naar Aaltje.

‘Aaltje’, roept Til, ‘help je ons even aan ons haar. Maar gauw dan.’

‘Wat nou weer’, bromt Aaltje. Kan je niet even wachten?’

‘Nee. Hè, toe, kom nou gauw mee naar boven, vraagt Wil, anders is grootva eer klaar dan wij.’

‘O’, lacht Aaltje. Nou, vooruit dan maar.’

Aaltje kan het vlug en netjes. Wil is al klaar.

Ze heeft de Zondagsche strik op, de nieuwe blauwe. Nou Til nog!

‘Wat staat dat toch leuk’, denkt Aaltje, ‘twee meisjes, die precies op elkaar lijken, even groot zijn en precies eender gekleed gaan.’

Nu gauw, gauw naar beneden!

‘Grootvader’, roept Til aan de deur van de slaapkamer, ‘wij zijn klaar. Wij hebben lekker gewonnen.’

‘Zoo’, bromt grootvader, ‘zijn jullie me de baas?’

De tweelingen gaan lachend naar de huiskamer.

‘Wel, wel’, prijst grootmoeder, ‘wat zit jullie haar netjes. Maar waarom heb je toch zoo'n pret?’

Wil vertelt waarom ze zoo moeten lachen.

Maar daar komt grootvader al. En dan gaan ze. De meisjes hebben de poppen maar thuis gelaten. Tootje heeft er zóoveel, ze zullen er wel genoeg hebben, om mee te spelen.

Grootvader loopt in het midden. De menschen, die voorbijgaan, zeggen allemaal gendag.

Een paar kinderen knikken: dag meester.

Een klein meisje uit de eerste klas zegt verlegen: ‘dag bovenmeester’. Wil en Til lachen.

‘Wat raar’, vindt Til. Maar grootvader lacht niet. ‘Dat ben ik al gewoon van die kleuters’, zegt hij.

Daar is het doktershuis al. Heelemaal wit en

wat hoog! Drie verdiepingen! Ze gaan het hek binnen. Tootje komt ze al tegemoet.

‘Nu ga ik maar weer’, zegt grootvader.

‘Dag krullebollen. Zoet spelen hoor!’

‘Dag grootva’, roepen de tweelingen.

‘Dag mijnheer’, zegt Tootje. ‘Wat zullen we eerst doen’, vraagt ze ‘in den tuin of naar mijn kamer?’

‘Waar al die poppen zijn?’

‘Ja’, knikt Tootje.

Nu, die kamer willen de tweelingen natuurlijk het eerst zien.

‘Hè’, zeggen ze allebei, ‘wat fijn hier.’

De poppen zitten netjes naast elkaar op den vloer.

‘O, kijk toch 's’, zegt Wil. ‘Dat is zekerde verpleegster, en dat de matroos met zijn eene been. Eenig!’

Ze moeten alles in handen hebben en alles goed bekijken.

Tootje zegt niet één keer: ‘Pas op, anders breek je mijn speelgoed.’

‘Wat een mooie wieg is dat, met zijden dekentjes, zie je wel, Til?’

Maar Til vindt het fornuisje leuker. Een fornuisje, waar je echt op koken kan.

‘Kind’, zegt ze, ‘wat heb jij veel speelgoed. Ben je niet blij, dat dat allemaal van jou is?’

Tootje haalt de schouders op.

‘Ik wou veel liever, dat maatje weer thuis was’, zegt ze. ‘Maatje ging altijd met me wandelen. En ze bracht me iederen avond naar bed. Een kinderjuffrouw is lang zoo prettig niet.’

‘Nee’, zegt Wil, ‘dat zal wel niet.’

‘Blijft je moeder nog láng weg?’ vraagt Til.

‘Ik weet het niet’, zegt Tootje bedroefd.

‘Bid je er iederen dag om?’ vraagt Til weer.

‘Wát?’ zegt Tootje verwonderd.

‘Of je er iederen dag om bidt.’

‘Nee, hoe moet dat dan?’

Ja, dát weten de tweelingen eigenlijk niet goed.

‘Je mag alles aan den Heere Jezus vragen, dát is bidden’, zegt Wil.

‘Wie is dat dan, de Heere Jezus?’

‘Wéet je dat niet? Bid je dan nooit? Ook niet, vóor je gaat eten?’

‘Nee’, knikt Tootje.

De tweelingen kijken elkaar aan. Allebei denken ze: Nu heeft Tootje zóoveel speelgoed en ze woont in zóo'n mooi huis en nog is ze arm. Want Zonder den Heere Jezus ben je arm.

‘Dan moet je de oogen dichtdoen en de handen vouwen. Kijk zóo.’

Tootje doet precies na, wat Wil haar voordoet.

‘En dán ga je bidden.’

Nu is het heel stil in de groote kamer. Ze

hebben alle drie de handjes gevouwen, maar bidden - dat is zoo moeilijk.

‘Ik kan het ook niet’, zegt Wil, ‘dat moet je zelf doen, want jou moeder is ziek.’

‘Ik kan het, geloof ik, wél’, fluistert Til.

‘Zeg mij maar na, Tootje. Dan moet je je

‘Dan moet je de oogen dichtdoen en de handen vouwen. Kijk zóo.’

oogen toe doen. Heere Jezus, wilt U mij als het U belieft, bidden leeren, Amen. En dat moet je vanavond wéer vragen voor je gaat slapen. Dan bid je eigenlijk al.’

Dan gaan de tweelingen aan Tootje vertellen, wie de Heere Jezus is. Want Tootje heeft nooit van Hem gehoord. Maar Til wil ook nog graag wat spelen. Dat mooie fornuisje, als ze daar

eens op mochten koken. Hè, dat zou fijn zijn!

‘Gaan jullie nou mee spelen?’ vraagt ze.

Ja, daar heeft Wil ook wel zin in.

Tootje niet. Wat de meisjes haar vertellen, is alles zoo nieuw voor haar.

‘Mogen we wat gaan koken?’ vraagt Til.

‘Nee’, zegt Tootje, ‘dat mag niet. Dan moet juf er altijd bij zijn.’

‘Ga haar dan roepen.’

‘Juf moet brieven schrijven en dan mag ik haar niet roepen.’

‘Wat vervelend’, bromt Til en Wil denkt: ‘Als móéder brieven schrijft, mogen wij haar altijd alles vragen.’

Ze begrijpt best, dat Tootje erg, erg naar haar moedertje terug verlangt.

‘Schooltje spelen dan?’ vraagt Til.

Ja, dat vinden ze alle drie leuk, met zooveel kindertjes. Tootje haalt een bord met een ezel van achter de kast te voorschijn.

Het krijtbakje hangt ze aan den ezel.

Hè, zoo echt, net als op school.

Tootje is de juffrouw.

‘Eerst gaan we sommen maken’, zegt ze.

‘Kom jij maar eens voor 't bord, Wil. Reken jij deze sommen eens uit.’

‘Hè’, zegt Wil, ‘die zijn veel te gemakkelijk. Die sommen maak je, als je pas op school bent.

En wij zitten al in de tweede.

Kijk nou 's'. 1 + 1 = ... 3 - 1 = ...

Maar Tootje gaat nog niet op school. Ze is al blij, dat ze die gemakkelijke sommen op kan schrijven. Want met krijt op bord schrijven is erg lastig. Altijd komt alles er scheef op te staan. En ze kan het nog maar tot tien.

'Kijk', zegt Wil, 'zóo moet je 't doen.'

Wil schrijft zelf de sommen op.

19 - 16 = ... 12 + 5 = ... Die zijn nog eens moeilijk.'

Ja, dat vindt Tootje ook.

'Ga maar zitten', zegt ze. 'Je hebt een tien.

'Nou jij, Til. Kan je zingen?'

'Ja', lacht Til.

'Kom dan maar eens voor de klas staan. En zing eens een mooi versje.'

Maar Til durft niet. ''t Staat zoo raar', denkt Ze. Zij alleen hier zingen.

Tootje en Wil lachen een beetje. Ze wachten, tot Til begint. En de poppenkinderen zitten keurig netjes naast elkaar. Niet één draait er. Niet één is er lastig of stout.

'Vooruit nou', zegt Tootje ongeduldig.

Maar Til hoort op de deur kloppen en - daar komt een dienstmeisje binnen met een heeleboel lekkers: limonade en schuimpjes en zoute bollen. Niemand denkt meer aan het versje van Til.

Ze zijn nu weer gewoon drie kleine meisjes, die o zoo erg van limonade en koekjes houden.

De poppen krijgen niets van al dat lekkers.

‘Hè, wat smaakt die limonade heerlijk’, denkt Til.

‘Lekker, die schuimpjes’, prijst Wil.

‘Neem er nog maar een’, zegt Tootje gul.

Maar nu ziet Wil opeens door het raam, dat het buiten niet meer zoo zonnig is.

‘Laten we wat buiten gaan spelen, hé?’ vraagt ze. ‘'t Is niet zoo warm meer.’

‘Hè ja’, zegt Til.

Tootje vindt het goed. ‘Maar eerst nemen we nog een koekje’, lacht ze.

En dan gaan ze naar buiten.

De poppen zitten eenzaam in de groote kamer. Daar is het nu heel stil. Want geen een pop zeurt er, omdat moeder Tootje weggaat. Ze zijn toch zoo geduldig.

Maar buiten klinken kinderstemmetjes.

Daar spelen drie meisjes, die o zoo'n pret hebben. Ze gooien met den bal.

‘Niet te hooghoor’, waarschuwt Tootje, ‘anders gaat hij over de schutting. En dan komt-ie in den tuin hiernaast. Daar staan zulke mooie bloemen. Dan wordt mijnheer van hiernaast zoo boos!’

Wil en Til beloven, dat ze voorzichtig zullen

zijn. Hè, dat gaat fijn, zoo met z'n drieën. Wil gooit naar Tootje, Tootje naar Til en Til weer naar Wil. En zoo gaat het maar door.

Wil staat bij de schutting. Til gooit den bal naar haar zusje toe. Maar - in plaats dat Wil hem opvangt, gaat hij een klein, klein beetje te hoog en....

Weg is de bal, ja heusch hoor!

Hij is er over heen! In den tuin van den buurman, die zoo erg boos zal zijn.

'Oooo', roept Tootje, 'dat doe jij, Til.'

Til wordt er bleek van.

'Ik durf hem niet terug te gaan vragen', huilt Tootje.

Daar staan ze nu!

'Jij moet hem terug gaan vragen', dwingt Tootje, 'want het is jou schuld.'

'Nee', knikt Til, 'ik durf niet.'

'Samen gaan?' vraagt Wil dapper.

'Kom dan.'

De zusjes stappen het eene hek uit, en het hek er naast in. Til blijft opeens staan. 'Ik doe het niet.' 'Kom meid, wees toch niet zoo bang.

Die mijnheer zal ons niet opeten.

Ik zal wel bellen. Durf je dan?'

Wil praat nu wel erg dapper, maar gerust is ze niet. Haar hart klopt van angst. Maar dat zegt ze niet tegen Til.

Hè, wat schrikken ze daar.

Het grint kraakt. Er loopt iemand in dien stillen tuin. Til kruipt achter haar zusje weg. Wie zou daar zijn?

O, verschrikkelijk! 't Is - de booze mijnheer. Ja, hoor, hij ziet er boos uit.

Til wil wel weghollen, maar ze kan niet. 't Is net, of haar voeten aan den grond vastzitten.

‘Wel, wat willen jullie?’ vraagt hij en hij kijkt door zijn bril de meisjes aan.

‘Mijnheer’, begint Wil, ‘mogen we asjeblieft den bal terug?’

‘Wat, den bal? Welken bal? O, ik begrijp het al, over de schutting gegooid zeker?’

Til friemelt haar jurk tot een prop, zoo verlegen is ze. En Wil wordt nu óok verlegen. Ze durft niets te zeggen.

‘Nou, is 't waar of niet?’

‘Ja’, knikken ze allebei.

‘Maar we konden het heusch niet helpen’, fluistert Wil.

‘Zoo. Nou, kom maar 's mee. We zullen eens gaan kijken, of jullie bal tusschen mijn arme bloemen ligt.’

‘'t Is onze bal niet, mijnheer, 't is de bal van Tootje’, zegt Til, die nu ook weer een woordje durft te zeggen.

‘Eenbalis een bal’, bromt mijnheer.

‘Iedere bal is een vijand van mijn bloemen.’

Ze wandelen nu doodstil achter mijnheer aan. Daar zijn ze bij de bloemen.

‘Mijnheer’, begint Wil, ‘mogen we asjeblieft den bal terug?

Hè, hoe mooi! Allerlei kleuren!

Mijnheer gaat voorzichtig tusschen de bloemen in en kijkt en bukt zich, maar een bal ziet hij niet.

‘Dáar ligt-ie’, roept Wil opeens, bij den boom, daar mijnheer!

‘O, gelukkig niet tusschen uw bloemen.’

‘Pak hem dan maar mee. Maar wees voortaan voorzichtig, hoor!’

Ze willen weer heengaan, maar nu vraagt mijnheer veel vriendelijker:

‘Zijn jullie zusjes, ja zeker? En even oud ook hé?’

Dan vertelt Wil, dat ze allebei zeven jaar zijn, dat ze nog een broertje hebben, dat Henkie heet, dat ze bij grootvader en grootmoeder zijn gelogeerd, en dat ze nu bij Tootje mogen spelen.

Mijnheer knikt en zegt: ‘ja, ja.’

En hij denkt: Dat lijken me leuke kindertjes, alle twee. Hij wandelt mee tot het hek. En dan, dan vergeet Wil, dat ze nog niet eens dien mijnheer bedankt heeft.

Til denkt er gelukkig nog aan bij 't hek, ‘Mijnheer’, zegt ze, ‘u wordt wél bedankt.’

‘Zoo, in orde hoor!’ lacht mijnheer.

‘Hij kan lachen ook, zie je wel’, fluistert Wil, zoodra ze het hek uit zijn.

‘Dat zullen we Tootje eens vertellen.’

Wil houdt den bal omhoog, Tootje huilt niet meer. Ze lacht, nu ze den bal terug krijgt. ‘Wás mijnheer erg boos’, vraagt ze.

‘Heelemaal niet, kind’, zegt Wil.

‘Hij was juist aardig, hé Til?’

‘Kom, we gaan weer spelen’, zegt Til.

‘Maar niet meer met den bal.’ Tootje houdt den bal achter haar rug.

‘Ik weet wat’, zegt Wil. ‘Moedertje.’ Met al de poppen, dát zal leuk zijn. En dan hier in den tuin. We kunnen hier zoo fijn rijden met den poppenwagen.

Dat vinden ze alle drie goed.

Ze halen de poppen en den wagen naar buiten en dan spelen ze net zoolang, tot - Aaltje de tweelingen komt halen. Wel jammer, want nu is de pret weer uit.

‘Grootmoe, we hebben zóo fijn gespeeld’, zegt Wil, zoodra ze thuiskomt. ‘Dat doet me plezier’, lacht grootmoeder.

‘Tootje heeft zooveel poppen en zoo'n mooi wiegje. En de dekentjes zijn van echte zij. En dat wagentje moest u 's zien.’

‘Nou en het fornuisje dan’, zegt Til.

‘Daar kan je van alles op koken.’

‘Wel, wel.’ Grootmoe houdt even op met naaien en schudt het hoofd heen en weer.

‘Wel, wel! Dan zal Tootje wel heel blij zijn, hé?’

Wil haalt de schouders op.

‘Dat weet ik niet.’

Grootmoe, hóor u 's.' Til komt dicht bij grootmoeder staan. 'Tootje heeft nog nooit van den Heere Jezus gehoord. En ze heeft nog nooit gebeden. Hoe vindt u dat?'

'Wat een arm kindje', zegt grootmoeder.

'Maar wij hebben haar verteld, dat ze de handen moet vouwen en de oogen sluiten en dat ze dán alles mag vragen aan den Heere Jezus.

Grootmoeder knikt.

'En dat zal ze nu vanavond doen', zegt Wil.

'Arme kleine Tootje', fluistert grootmoeder.

's Avonds gaat grootmoeder de zusjes naar bed brengen. Ze knielen voor het ledikant neer, naast elkaar. En ze danken den Heere, Die weer zoo goed voor hen allemaal gezorgd heeft. 'Heere, wil ons in den nacht bewaren, en vader en moeder en Henkie en Kee en Tootje. Amen.

Zóo bidden de tweelingen.

'En wil Gij Tootje tot een lammetje maken van den goeden Herder.'

Dat bidt grootmoeder.

Dan stappen de zusjes in bed.

In het mooie witte huis van den dokter zit Tootje overeind in haar ledikantje. Ze houdt de oogjes toe en de handjes liggen gevouwen op het dek.

Tootje fluistert: Heere Jezus, wil U mij als het U belieft bidden leeren. En laat U mijn

Tootje fluistert: Heere Jezus, wil U mij als het U belieft bidden leeren.

maatje weer gauw terug komen, want ik ben altijd zoo alleen, Amen. Dan gaat Tootje rustig slapen.

Twee brieven.

Er is een brief gekomen, een brief van vader en moeder. ‘Wat staat er in, grootmoe?’ vragen de tweelingen nieuwsgierig.

Grootmoeder zet haar bril op en leest den brief zachtjes. Dan zegt ze opeens:

‘Wel, dát vind ik aardig, Henkie komt mee met vader en moeder.’

‘Wanneer,grootmoe? Morgen al?’

‘Ja, dat wisten jullie toch wel?’

Wil en Til weten niet goed, of ze er blij mee zijn of niet. Ze vinden het natuurlijk heerlijk, dat ze vader en moeder en broer morgen weer eens zullen zien.

Maar - dan gaan ze ook weer terug naar de stad, met z'n vijven.

En ze waren zoo graag nog wat hier gebleven. In de stad is geen schommel, en geen boerderij, waar ze elken dag heen mogen, en waar ze zoo maar vrij kunnen rondloopen.

‘Nou hoe vinden jullie dat?’ vraagt grootmoeder, ‘Ben je niet blij, dat Henkie ook meekomt?’

Ja, dat vinden ze toch wel prettig.

‘Geen we allemaal naar den trein grootmoe’, vraagt Wil. ‘U en grootva en wij samen?’

‘Hé, Tootje ook’ vleit Til. ‘Want ze kent Henkie heelemaal niet, en ze wil hem zoo graag eens zien.’

‘Goed’, zegt grootmoeder, ‘Laat Tootje ook maar meegaan.’

Dat vinden de tweelingen heerlijk.

Bij dokter Vos is ook een brief gebracht. Er zit een vreemde postzegel op. Juf heeft hem Tootje laten zien. Maar openmaken mocht niet, heeft juf gezegd.

Straks, als haar vader thuiskomt, dàn maakt vader den brief zélf open. Tootje verlangt erg. Ze kijkt aan het tuinhek, en ze luistert of ze vaders fietsbel niet hoort op den weg.

Daar is vader. Nu gauw, gauw naar binnen. Tootje kruipt bij haar vader op de knie. En dan léest vader en dan lácht vader ook.

‘Toótje, méid’, zegt hij en hij knijpt haar in de wang. ‘Wat denkt je nou wel, dat hier in staat? Moeder komt gauw thuis. Ze is weer haast beter. Heerlijk, hé?’

‘En blijft maatje dan thuis? vraagt Tootje. ‘Ik hoop het’, zegt haar vader. Tootje heeft haar vader in langen tijd niet zoo vroolijk gezien. ‘Maatje komt gauw’. Hoe fijn toch!

‘Hoe lang duurt het nog?’ vraagt ze.

Ja, dat weet vader niet precies.

‘Een paar weken nog geduld, kleine Puck’, zegt de dokter. ‘Zóó lang moeten we samen nog maar wachten, hé?’

Een paar weken! Hoeveel nachten is dát nog maar slapen? Tootje rekent het op de vingers uit. Veertien nachten nog slapen en dan.....

‘Dan zal ik maatje vertellen, dat ik er den Heere Jezus elken avond om gevraagd heb’, denkt Tootje.

‘Daar heb je dokter Vos op de fiets. Hij houdt hier voor het huis stil’, zegt grootmoeder na het eten. ‘Kijk, Tootje zit achter op de fiets. Wat zou er zijn?’

De tweelingen hollen naar het hek.

‘Zoo kleuters’, zegt de dokter. ‘Tootje wou jullie even wat prettigs vertellen. Over een half uur kom ik haar terug halen, hoor!’

Weg is de dokter weer. En daar staat Tootje bij de nieuwsgierige tweelingen.

‘Wat is er’, vraagt Wil.

‘Maatje komt gauw thuis’, juicht Tootje. Over twee weken misschien al. Het staat in een brief.

‘O, fijn hé’, zegt Til. Hoort u het, grootmoe, Tootje haar moeder komt weer gauw thuis.

‘Wel, daar ben ik blij om’, zegt grootmoe.

‘En twee weken zijn zoo gauw voorbij.’

‘Morgen gaan we weg’, zegt Wil opeens.

‘Morgen al?’ schrikt Tootje.

Ja, vader en moeder komen ons halen met Henkie. En hoor 's, we gaan allemaal naar den trein. Jij mag ook mee. Wil je?

‘Als juf het goed vindt’, zegt Tootje.

‘Dan moet je het maar vragen. Morgenochtend om half elf komt de trein aan.

‘Zullen we nog even gaan schommelen?’ vraagt Wil. Aaltje zal ons wel roepen, als je vader belt.

‘Goed’, zegt Tootje. Ze durft nu al wat beter dan in het begin.

Terug naar huis.

Tootje mág van juf. En ze mag nog meer: ze mag net zoolang blijven, tot de tweelingen weggaan. Ze blijft ook éten bij de grootmoeder van haar vriendinnetjes.

Maar nu gaan ze eerst naar den trein. Grootvader en grootmoeder laten de drie meisjes maar vooruit loopen.

Grootmoe heeft weer een tulband gebakken. maar nu niet voor vrouw Stok. Nee, hoor! Nu eten ze hem zelf op, straks bij de koffie. Aaltje blijft thuis. Die heeft het nu druk. Ze moet voor zooveel menschen eten koken. Voor negen menschen!

'Grootmoe, daar komt de trein', zegt Wil. Ginds in de verte zie ik rook.

Ja, grootmoeder gelooft het ook. Ze verlangt toch zoo naar die kleine Henkie.

Daar houdt de trein stil. Wie stappen er uit? Vader het eerst, dan moeder en dan beurt vader Henkeman uit den trein.

'Kom', zegt Wil. Ze trekt Tootje mee, en dan hollen de drie meisjes vader en moeder tegemoet. Til vliegt vader om den hals en Wil zoent moeder,

dat het klapt. Maar wat is dát nou? Daar begint kleine broer opeens hard te huilen. En Wil is nogal zoo lief tegen hem. En Til praat juist zoo vriendelijk tegen het kleine ventje.

‘Wat is er broer?’ vraagt moeder.

‘Ik geloof, dat hij jullie niet meer kent’, zegt vader. Zulke kleintjes vergeten alles zoo gauw.

‘Maar dat gaat wel over’, lacht moeder.

‘Wat aardig, dat jullie Tootje meegebracht hebt.’

‘Ze blijft vanmiddag bij ons eten’, vertelt Wil.

‘Hoor u 's, moeder, we hebben zóo'n grooten..... o, nee, ik mag het niet vertellen’, schrikt Til. ‘Het is een verrassing.’

Grootmoeder lacht. Ze vindt Til een heel dom meisje, maar ze zegt het niet. Grootmoe is veel te blij, dat haar kleinzoon meegekomen is. Hij loopt nu tusschen moeder en grootmoeder in. Huilen doet hij niet meer.

Grootvader stapt met vader vooruit. Wat een stoet is dat! Gezellig, dat we nu weer bij elkaar zijn’ zegt Wil. Dat vindt Til ook.

Tootje zegt niets. Ze denkt: Overeen paar weken zijn we ook weer bij elkaar, als maatje thuis komt.

Nu staan ze weer op den trein te wachten, allemaal. Want - vader, moeder, de tweelingen

en kleine broer gaan naar de stad terug.

De tweelingen, Tootje en Henkie zijn eerst nog even op de boerderij geweest bij Welders.

Ze hebben in den hooiberg mogen zitten. Welders heeft ze er in gebeurd. Henkie werd bang. Dat kwam, doordat hij nog zoo'n klein ventje is. Maar de meisjes vonden het fijn.

'Wat zal het stil zijn in huis zonder de kinderen', denkt grootmoe.

'Wat zal het vreemd en leeg zijn zonder die woelwaters', denkt grootva.

'Ginds komt de trein', wijst vader.

Zeg jullie grootva en grootmoe maar gendag.

'Dag kleuters! Denken jullie er om, dat je ons een dikken brief schrijft?' vraagt grootvader.

Dat beloven de tweelingen.

Grootmoeder heeft het druk met Henkie.

Ze knuffelt den kleinen dikzak, die het heelemaal niet prettig vindt.

Grootmoeder heeft tranen in de oogen.

Hoe zou dat toch komen?

'Wil, instappen', waarschuwt vader.

Gelukkig, ze zitten allemaal. Tootje wuift nog eens en de tweelingen wuiven terug.

'Daaag', roepen ze.

'Daaag', roept Tootje. Vader houdt broer voor het raampje. Hij zwaait met zijn dikke knuistjes en roept ook: 'tag, tag!'

De trein fluit - en dan gaan ze naar huis terug.

Til zit naast moeder. Ze steekt haar arm door dien van moeder heen en fluistert: ‘Ik vind het toch fijn, moes, dat we weer allemaal bij elkaar zijn, hé?’

‘Ik ook Til’, zegt moeder. En ze dénkt: Heerlijk, dat onze tweelingen weer bij ons zijn!